Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 5. **Warszawa, dnia 15 maja 1939 r.**

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

T R E Ś Ć:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

32.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 15 listopada 1938 r.

o zatwierdzeniu statutu organizacyjnego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 1.

Zatwierdza się załączony do uchwały niniejszej statut organizacyjny Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3.

Zatwierdzony uchwałą niniejszą statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą sta-

tut organizacyjny Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Monitor Polski Nr 148, poz. 184).

Prezes Rady Ministrów
(—) Sławoj Składkowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) J. Poniatowski.

Załącznik do uchwały Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1938 r. (Mon. Pol. Nr 269, poz. 632).

STATUT

Organizacyjny Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 1.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych dzieli się na Gabinet Ministra, pięć departamentów: I. Personalno - Organizacyjny, II. Ekonomiczny, III. Produkcji Rolnej i Weterynarii, IV. Urządzeń Rolnych, V. Aprowizacyjny i dwa biura: I. Planowania Aprowizacji i II Wojskowe.

Ponadto w skład Ministerstwa wchodzi Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych, której organizację normują osobne przepisy.

§ 2.

Gabinet Ministra dzieli się na pięć referatów: 1) Ogólny, 2) Legislacyjny, 3) Społeczny, 4) Oświaty Wsi, 5) Prasowy.

Referat Ogólny obejmuje sprawy:

wynikające ze stosunku Ministra do Izb Ustawodawczych, Prezesa Rady Ministrów i Rady Ministrów,

sprawozdań z ogólnej działalności Ministerstwa,

kontroli nad obiegiem i terminowością załatwiania w Ministerstwie projektów ustawodawczych własnych i innych ministerstw,

fundacyj i

reprezentacyjne.

Referat Legislacyjny obejmuje sprawy nadzoru nad pracami ustawodawczymi w Ministerstwie w granicach ustalonych regulaminem.

Referat Społeczny obejmuje sprawy o charakterze społeczno-politycznym.

Referat Oświaty Wsi obejmuje sprawy związane z pozaszkolną oświatą rolniczą oraz współdziała w sprawach oświatowych z innymi władzami i organizacjami, kierującymi pracami oświatowymi.

Referat Prasowy obejmuje sprawy prasowe i propagandowe.

Poza tym poszczególne referaty załatwiają sprawy specjalnie zlecone przez Ministra.

W skład organizacyjny Gabinetu Ministra wchodzą: Główny Inspektor do spraw administracyjnych, Biuro Komitetu do Spraw Kultury Wsi oraz Inspektor do spraw budownictwa. Główny Inspektor do spraw administracyjnych podlega bezpośrednio Ministrowi i załatwia sprawy zlecone przez Ministra.

§ 3.

Departament Personalno-Organizacyjny dzieli się na trzy wydziały: 1) Osobowy, 2) Organizacyjny, 3) Budżetowo-Gospodarczy.

Dyrektor Departamentu Personalno - Organizacyjnego stoi jednocześnie na czele Wydziału Osobowego i w tym zakresie podlega bezpośrednio Ministrowi.

Ponadto w skład Departamentu Personalno-Organizacyjnego wchodzi Kancelaria Ministerstwa.

Wydział Osobowy obejmuje całokształt spraw osobowych funkcjonariuszów Ministerstwa oraz podległych państwowych urzędów i instytucyj.

Wydział Organizacyjny obejmuje sprawy:

organizacji i trybu urzędowania Ministerstwa oraz podległych urzędów i instytucyj państwowych,
organizacji i usprawnienia pracy,
normalizacji druków,
biurowości,
podziału administracyjnego i
szkolenia urzędników.

Wydział Budżetowo - Gospodarczy obejmuje sprawy:

układania i wykonywania w porozumieniu z właściwymi jednostkami organizacyjnymi Ministerstwa budżetu Ministerstwa z wyjątkiem Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej,

rachunkowe, kasowe i gospodarcze Ministerstwa oraz podległych władz i instytucyj państwowych oraz sprawy zamknięć rachunkowych.

Wydziałowi podlega Intendentura Ministerstwa.

Kancelaria Ministerstwa obejmuje sprawy:

obsługi kancelaryjnej Ministerstwa oraz Składnicy Akt,
sekretariatów Ministra oraz Podsekretarzy Stanu,
administracji wydawnictw i Biblioteki.

§ 4.

Departament Ekonomiczny dzieli się na cztery wydziały: 1) Polityki Gospodarczej, 2) Zbytu Produktów Rolnych, 3) Przetwórstwa Rolniczego, 4) Zagranicznego Obrotu Rolniczego i Referat Kredytowo-Podatkowy.

Wydział Polityki Gospodarczej obejmuje sprawy:

ogólnej polityki gospodarczej, a w szczególności rolnej,
dotyczące prac Komitetu Ekonomicznego Ministrów,
związane z polityką preferencyjną dla krajowych surowców rolniczych,
polityki środków produkcji rolniczej, a w szczególności nawozów sztucznych, maszyn i narzędzi rolniczych,
dotyczące warunków pracy i płacy robotników rolnych,
zagadnień związanych z ubezpieczeniami społecznymi,
potrzeb rolnictwa w zakresie komunikacji,
statystyki rolniczej i badań ekonomicznych rolniczych.

Wydział Zbytu Produktów Rolnych obejmuje sprawy:

organizacji zbytu wytworów rolniczych i ich przetworów w kraju — również w obrocie z W. M. Gdańskiem, a w szczególności sprawy inwestycyj i kredytów na ten cel,
organizacji wywozu wytworów rolniczych i ich przetworów za granicę,
standaryzacji wytworów rolniczych i ich przetworów.
spółdzielczości w rolnictwie,
popierania chałupnictwa ora zprzemysłu ludowego i domowego w rolnictwie.

Wydział Przetwórstwa Rolniczego obejmuje sprawy:

polityki przetwórstwa rolniczego,
przemysłu rolnego, podlegającego właściwości Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych,
współpracy z innymi ministerstwami w zakresie pozostałych działów przemysłu rolnego.

Wydział Zagranicznego Obrotu Rolniczego obejmuje sprawy:

polityki z zakresu międzynarodowego obrotu wytworami rolniczymi i ich przetworami,
umów i porozumień gospodarczych z innymi państwami oraz z W. M. Gdańskiem,

handlu zagranicznego, a w szczególności potrzeb rolnictwa w zakresie ceł, reglamentacji przywozu i wywozu oraz obrotów kompensacyjnych z wyjątkiem organizacji wywozu rolniczego,

międzynarodowych instytucyj i publikacyj rolniczych za granicą,

udziału rolnictwa polskiego w wystawach gospodarczych i targach za granicą oraz państw zagranicznych w wystawach polskich.

Referat Kredytowo - Podatkowy obejmuje sprawy:

potrzeb rolnictwa w zakresie kredytów rolniczych i podatków,

oddłużenia rolnictwa oraz sprawy

zagadnień związanych z ubezpieczeniami rzeczowymi w rolnictwie.

§ 5.

Departament Produkcji Rolnej i Weterynarii dzieli się na siedem wydziałów: 1) Organizacji Rolnictwa, 2) Wytwórczości Roślinnej, 3) Wytwórczości Zwierzęcej, 4) Chowu Koni, 5) Leśnictwa, 6) Zdrowotności Zwierząt, 7) Nadzoru Weterynaryjnego nad Obrotem.

W skład departamentu wchodzi podległy bezpośrednio Dyrektorowi Departamentu Główny Inspektor do spraw weterynaryjnych, któremu podlegają wydziały: Zdrowotności Zwierząt i Nadzoru Weterynaryjnego nad Obrotem.

Wydział Organizacji Rolnictwa obejmuje sprawy:

związane z nadzorem Ministra nad izbami rolniczymi,

dobrowolnych organizacyj rolniczych, ogólnych i specjalnych,

samorządu terytorialnego w związku z jego działalnością nad podniesieniem rolnictwa,

krajowych wystaw i pokazów rolniczych,

organizacji pracy agronomii społecznej i zawodowej oświaty pozaszkolnej oraz sprawy

przygotowania fachowego personelu dla samorządu i organizacyj dobrowolnych.

Wydział Wytwórczości Roślinnej obejmuje sprawy:

doświadczalnictwa i badań naukowych w zakresie wytwórczości roślinnej,

ochrony roślin,

nasiennictwa,

zagospodarowania łąk i pastwisk,

ogrodnictwa i upraw specjalnych,

użytkowania i kontroli nawozów sztucznych i naturalnych oraz maszyn i narzędzi rolniczych,

rejonizacji i standaryzacji produkcji,
pomocy dla rolnictwa w wypadkach klęsk żywiołowych oraz sprawy
współdziałania w organizowaniu producentów do celów przetwórstwa i zbytu.

Ponadto do wydziału należą sprawy związane z wykonywaniem ogólnego nadzoru nad Państwowym Instytutem Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego.

Wydział Wytwórczości Zwierzęcej obejmuje sprawy:

hodowli zarodowej i chowu bydła, trzody chlewnej, owiec, drobiu i zwierząt futerkowych,
pszczelnictwa,
jedwabnictwa,
rybactwa,
żywienia i doświadczalnictwa zootechnicznego,
rejonizacji i standaryzacji produkcji hodowlanej oraz sprawy
współdziałania w organizowaniu producentów do celów przetwórstwa i zbytu.

Wydział Chowu Koni obejmuje sprawy:

hodowli zarodowej i chowu koni,
polityki hodowlanej oraz rejonizacji kierunków hodowli koni,
organizacji i kontroli działalności zrzeszeń hodowców koni, towarzystw wyścigowych i zrzeszeń jeździeckich,
organizowania zbytu materiału hodowlanego i użytkowego oraz sprawy
państwowych zakładów chowu koni oraz majątków rolnych przeznaczonych na ten cel.

Wydział Leśnictwa obejmuje sprawy:

popierania produkcji leśnej,
nadzoru państwowego nad zagospodarowaniem lasów niepaństwowych,
zalesiania nieużytków,
personelu fachowego w lasach niepaństwowych oraz sprawy
łowiectwa.

Wydział Zdrowotności Zwierząt obejmuje sprawy:

chorób zwierzęcych zaraźliwych i pasożytniczych,
nadzoru nad produkcją środków biologicznych,
lecznictwa i higieny zwierząt,
podkownictwa oraz sprawy
zawodowego dokształcania personelu służby weterynaryjnej.

Poza tym do wydziału należą sprawy służby weterynaryjnej niepaństwowej.

Wydział Nadzoru Weterynaryjnego nad Obrotem obejmuje sprawy:

nadzoru weterynaryjnego nad obrotem zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego,

nadzoru nad badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa oraz innych produktów pochodzenia zwierzęcego, ubojem zwierząt, rzeźniami, zakładami przetwórczymi itp. oraz sprawy

stosunków weterynaryjnych z zagranicą.

§ 6.

Departament Urządzeń Rolnych dzieli się na sześć wydziałów: 1) Scalenia i Regulacyj Rolnych, 2) Parcelacji, 3) Agrarny, 4) Finansowy, 5) Studiów i Programów Melioracyjnych, 6) Techniczno-Melioracyjny.

W skład departamentu wchodzi podległy bezpośrednio Dyrektorowi Departamentu Główny Inspektor do spraw melioracyjnych, któremu podlegają wydziały: Studiów i Programów Melioracyjnych oraz Techniczno-Melioracyjny.

Ponadto w skład organizacyjny departamentu wchodzi Wiceprezes Głównej Komisji Ziemskiej.

Wydział Scalenia i Regulacyj Rolnych obejmuje sprawy:

scalania gruntów,

znoszenia służebności gruntowych,

regulacji wspólnot gruntowych,

znoszenia wieczystych czynszów i dzierżaw,

ochrony drobnych dzierżawców rolnych i wykupu gruntów dzierżawionych,

wymiaru i zwalniania od opłat za prace scaleniowo-regulacyjne oraz sprawy

pomiarowe przy przebudowie ustroju rolnego.

Wydział Parcelacji obejmuje sprawy:

parcelacji gruntów,

nadzoru nad parcelacyjną działalnością upoważnionych instytucyj i osób,

regulowania prawa własności gruntów, objętych w posiadanie w toku parcelacji,

szacunku sprzedażnego nieruchomości ziemskich, rozrachunku z nabywcami i udzielania im przewłaszczeń,

likwidacji stosunków służbowych w parcelowanych majątkach oraz sprawy

ograniczeń w obrocie gospodarstw powstałych z parcelacji.

Wydział Agrarny obejmuje sprawy:
struktury agrarnej i tworzenia zapasu ziemi na parcelację,
zwalniania od obowiązku parcelacyjnego,
nieparcelacyjnego obrotu nieruchomościami ziemskimi.
zarządu gruntami pozostającymi we własnej administracji,
likwidacji stosunków dzierżawnych w parcelowanych majątkach oraz sprawy
statystyki w zakresie przebudowy ustroju rolnego.

Wydział Finansowy obejmuje sprawy:

Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej,
wynikające z likwidacji b. zaborczych instytucyj osadniczych i kredytu agrarnego,
stosunku do Państwowego Banku Rolnego w zakresie przebudowy ustroju rolnego oraz sprawy
rachunkowości Państwowego Funduszu Melioracyjnego.

Wydział Studiów i Programów Melioracyjnych obejmuje sprawy:

przygotowania programów melioracyjnych Państwa,
opiniowania rocznych programów melioracyjnych oraz sprawy
przeprowadzania do celów melioracji badań ekonomicznych, przyrodniczo-rolniczych i technicznych oraz opiniowania pod tym względem projektów melioracyjnych.

Wydział Techniczno-Melioracyjny obejmuje sprawy:
przygotowania rocznych programów prac melioracyjnych i hydrotechnicznych,
melioracyj podstawowych,
melioracyj szczegółowych,
zaopatrywania w wodę gospodarstw przy dokonywaniu przebudowy ustroju rolnego oraz sprawy
wodno-prawne.

§ 7.

Departament Aprowizacyjny dzieli się na dwa wydziały: 1) Polityki Aprowizacyjnej, 2) Administracji Aprowizacyjnej.

Wydział Polityki Aprowizacyjnej obejmuje sprawy:

pieczy nad przystosowaniem produkcji, przerobu, gromadzenia i rozdziału przedmiotów powszedniego użytku do potrzeb aprowizacji kraju oraz nad właściwym przygotowaniem do tego celu aparatu przerobu i wymiany,
koordynowania potrzeb aprowizacyjnych z działalnością innych władz w zakresie artykułów rolnych, przemysłowych i monopolowych,

propagowania celów polityki aprowizacyjnej oraz sprawy koordynowania prac organów doradczych w sprawach aprowizacyjnych.

Wydział Administracji Aprowizacyjnej obejmuje sprawy:

wykonywania wytycznych władz naczelnych w zakresie aprowizacyjnym, a w szczególności realizacji terenowego planu aprowizacyjnego,

administrowania rezerwami aprowizacyjnymi,

opracowywania projektów przepisów prawnych w sprawach aprowizacyjnych,

ustalania zasad oraz techniki nadzoru nad cenami przedmiotów powszedniego użytku oraz sprawy

walki z lichwą i spekulacją.

§ 8.

Biuro Planowania Aprowizacji dzieli się na trzy referaty: 1) Studiów Aprowizacyjnych, 2) Planu Aprowizacyjnego, 3) Ewidencji Aprowizacyjnej.

W skład organizacyjny biura wchodzi podlegający bezpośrednio Ministrowi (Podsekretarzowi Stanu) Główny Inspektor do spraw aprowizacyjnych, który powołany jest do kontroli całości służby aprowizacyjnej oraz wykonywania specjalnych zleceń Ministra w sprawach aprowizacyjnych.

Referat Studiów Aprowizacyjnych obejmuje sprawy:

gromadzenia i opracowywania materiałów z zakresu obecnego stanu i rozwoju produkcji, przerobu, rozdziału i zapotrzebowania w odniesieniu do artykułów, objętych planem aprowizacji kraju.

Referat Planu Aprowizacyjnego obejmuje prace nad ustaleniem:

postulatów polityki aprowizacyjnej z punktu widzenia zwiększonych potrzeb,

planu organizacji produkcji, przerobu, gromadzenia i rozdziału w okresie zwiększonych potrzeb,

oraz współdziała przy opracowaniu wytycznych dla władz administracyjnych w zakresie terenowych planów aprowizacji.

Referat Ewidencji Aprowizacyjnej obejmuje sprawy:

prowadzenia ewidencji i utrzymywania w aktualności planów aprowizacji kraju oraz sprawy

współdziałania w kontroli terenowych planów zaopatrzenia.

§ 9.

Biuro Wojskowe współdziała z poszczególnymi jednostkami organizacyjnymi Ministerstwa w sprawach przygotowania rolnictwa do potrzeb obrony Państwa z wyłączeniem dziedziny aprowizacyjnej.

§ 10.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala szczegółowy podział czynności Ministerstwa i Regulamin Ministerstwa.

(Monit. Polski z 24.XI.38 r. Nr 269 poz. 632).

33.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 kwietnia 1939 r.

o zniesieniu niektórych wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art .3 ust. (2) oraz art. 35 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 60) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się wojewódzkie urzędy rozjemcze do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich: w Brześciu n. Bugiem, w Krakowie i w Tarnopolu.

§ 2. Właściwość Wojewódzkiego Urzędu Rozjemczego w Warszawie rozszerza się na obszar województwa poleskiego,

właściwość Wojewódzkiego Urzędu Rozjemczego w Kielcach — na obszar województwa krakowskiego i śląskiego,

właściwość Wojewódzkiego Urzędu Rozjemczego we Lwowie — na obszar województwa tarnopolskiego.

§ 3. Właściwość sądów okręgowych w Pińsku, Krakowie, Katowicach i Tarnopolu, jako instancyj odwoławczych od orzeczeń powiatowych urzędów rozjemczych, działających na obszarze województw: poleskiego, krakowskiego, śląskiego i tarnopolskiego, jak również jako instancyj odwoławczych od orzeczeń wojewódzkiego urzędu rozjemczego w sprawach pochodzących z obszaru tych województw — nie ulega zmianie.

§ 4. Sprawy wniesione do urzędów rozjemczych wymienionych w § 1, które do dnia 15 kwietnia 1939 r. nie zostaną przez te urzędy załatwione, winny być z urzędu przekazane urzędom rozjemczym, których właściwość ustala przepis § 2; urzędom tym będą również przekazane wszelkie akta i księgi zniesionych urzędów rozjemczych.

Od spraw przekazanych nie pobiera się opłat, jeżeli opłaty zostały uiszczone w urzędzie rozjemczym, do którego sprawa została wniesiona.

§ 5. Znoszone wojewódzkie urzędy rozjemcze przekażą odpowiednio wojewódzkim urzędom rozjemczym przejmującym agendy urzędu zniesionego sumy stanowiące nie wydatkowaną dotąd część kosztów postępowania, pobranych w sprawach nie załatwionych przez zniesiony urząd rozjemczy.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1939 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

(Dz. U. R. P. z 14.IV.39 r. Nr 33, poz. 215).

34.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 7 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych i Skarbu o samopomocy rolnej.

Na podstawie art. 38 ust. (2) i 95 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) zarządzam co następuje:

§ 1. W warunkach określonych w art. 38 ust. (1) ustawy o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych stosowana będzie samopomoc rolna zgodnie z przepisami rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Samopomoc rolna obejmuje obowiązek okazywania wzajemnej pomocy przez:

1) wzajemne świadczenia w formie robocizny oraz użyczania sprzężaju, środków transportu, uprzęży, narzędzi i maszyn rolniczych;

2) wspólne dokonywanie upraw, siewu, pielęgnacji, zbiorów, omłotów oraz zabezpieczenia i przewozu płonów i produktów gospodarstw wiejskich.

(2) Obowiązek samopomocy rolnej można rozszerzyć na materiał siewny i pasze.

§ 3. Samopomoc rolna opiera się na zasadzie wzajemnej wymiany świadczeń w naturze lub odpłatności w gotówce, z wyjątkiem samopomocy okazywanej wspólnie (§ 2 ust. (1) pkt 2) posiadaczom gospodarstw wiejskich, którzy ze względu na specjalnie trudne warunki bytowania nie mogą dopełnić świadczeń wzajemnych.

§ 4. (1) Wprowadzenie samopomocy rolnej na obszarze całego województwa lub jego części zarządza wojewoda.

(2) Rozszerzenie obowiązku samopomocy na materiały siewne i pasze w myśl § 2 ust. (2) zarządza starosta na podstawie uchwały wydziału powiatowego.

§ 5. (1) Samopomocą rolną na obszarze gromady kieruje przodownik wiejski. Przodownika wiejskiego oraz w miarę potrzeby jednego do trzech jego pomocników powołuje starosta po wysłuchaniu opinii społecznej reprezentacji rolnictwa. Starosta może w każdym czasie odwołać przodownika wiejskiego i jego zastępców.

(2) Do obowiązków przodownika wiejskiego w zakresie samopomocy rolnej należy:

1) zorganizowanie i kierowanie samopomocą rolną w obrębie gromady na podstawie wytycznych ustalanych przez starostę w porozumieniu ze społeczną reprezentacją rolnictwa;

2) doraźne rozstrzyganie sporów wynikłych przy wykonywaniu samopomocy rolnej.

§ 6. (1) Bezpośredni nadzór nad działalnością przodownika wiejskiego sprawuje wójt, a nadzór zwierzchni starosta.

(2) Organa ustrojowe gromady i gminy obowiązane są do okazywania przodownikowi wiejskiemu wszelkiej pomocy w zakresie wykonywanych przez niego czynności.

§ 7. Jeżeli zajdzie konieczność okazania pomocy na rzecz innej gromady, rozmiar i formę wzajemnych świadczeń w granicach określonych w § 2 ustala zarząd gminy na wniosek przodowników wiejskich gromad zainteresowanych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 11.IV.39 r. Nr 32, poz. 209).

35.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 21 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o ustanowieniu specjalnej opłaty na cele, związane z gospodarką cukrową.

Na podstawie art. 15 ust. (1) lit. c) i art. 21 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się na cele, związane z gospodarką cukrową specjalną opłatę w wysokości 2 zł od każdych 100 kg cukru, wypuszczanego z cukrowni za opłatą podatku spożywczego.

§ 2. (1) Do uiszczenia opłaty, o której mowa w § 1, obowiązani są przedsiębiorcy cukrowni.

(2) Opłata płatna jest równocześnie z podatkiem spożywczym.

(3) Kwoty należne tytułem opłaty cukrownie mają wpłacać na rachunek „Funduszu Opłaty Specjalnej na cele gospodarki cukrowej" do urzędu lub instytucji, wskazanej w zarządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydanym w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu. Cukrownie powinny przesyłać temu urzędowi (instytucji) wykazy dziennych obrotów cukrem, podlegającym opłacie, sporządzone według załączonego wzoru i poświadczone przez urzędnika kontroli skarbowej, nadzorującego cukrownię.

§ 3. Kwot, uiszczanych tytułem opłaty, o której mowa w § 1, nie można doliczać do ceny cukru, określonej na podstawie art. 15 ust. (1) lit. a) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567).

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o ustanowieniu opłaty specjalnej na cele, związane z gospodarką cukrową (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 168).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Załącznik do § 2 ust. (3) rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 21 kwietnia 1939 r. (poz. 257).

CUKROWNIA . . . .
(nazwa)

Nr . . . .
(kolejny numer wykazu w danym okresie kampanijnym).

Data	Nr Nr świadectw przewozowych	Ilość cukru, wywiezionego z cukrowni do wolnego obrotu za opłatą pod. spożywczego	Przypadającą opłatę na Fundusz Opłaty Specjalnej		Uwagi
			w kwocie zł	uiszczono (data i sposób zapłaty)	

. . . . dnia . . . . 1939 r.

Zgodność z księgami i dokumentami cukrowni potwierdza się.

. . . . dnia . . . . 1939 r.

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego nadzorującego cukrownię.

(Podpis przedsiębiorcy cukrowni)

(Dz. U. R. P. z 29.IV.39 r. Nr 39, poz. 257).

POZA WYŻEJ WYMIONYMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1939 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta R. P. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 17.V. 1939 r. Nr 34, poz. 216).

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 23 marca 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji o uzupełniającym wykazie samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, podlegających opłacie na Fundusz Pracy (Dz. U. R. P. z 25.IV.39 r. Nr 37, poz. 241).

Ustawa z dnia 30 marca 1939 r. o zmianie prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. U. R. P. z 7.IV.39 r. Nr 31, poz. 205).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 kwietnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz szczeciny, włosia i sierści oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tych zaświadczeń (Monit. Polski z 7.IV.39 r. Nr 81, poz. 182).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 kwietnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1938 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. z 14.IV.39 r. Nr 33, poz. 214).

Ustawa z dnia 5 kwietnia 1939 r. o pomocy Skarbu Państwa przy niektórych długoterminowych pożyczkach w listach zastawnych Państw. Banku Rolnego (Dz. U. R. P. z 14.IV.39 r. Nr 33, poz. 211).

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu z dnia 15 kwietnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych oraz Spraw Wewnętrznych o skreśleniu przedsiębiorstw przemysłowych i górniczych w związku z powszechnym obowiązkiem świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. z 18.IV.39 r. Nr 35, poz. 227).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 25.IV.39 r. Nr 37, poz. 246).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. z 29.IV.39 r. Nr 39, poz. 258).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1939 r wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie przepisów przejściowych, związanych z rozciągnięciem na ziemie odzyskane mocy obowiązującej ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. z 29.IV 1939 r. Nr 39, poz. 259).

36.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr K. VI. — 4/9 z dnia 20 kwietnia 1939 r.

w sprawie ustalenia prawideł wyścigowych.

Na podstawie ust. 2 art. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 552 z 1936 r.) ustalam następujące prawidła wyścigowe:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Prawidła wyścigowe stosuje się do:
1) właścicieli koni, które biorą udział w wyścigach konnych;
2) osób zapisujących konie do wyścigów konnych, utrzymujących stajnie wyścigowe, zarządzających stajniami wyścigowymi, trenujących konie do wyścigów, dosiadających koni w gonitwach;
3) pracowników zatrudnionych u osób wymienionych w pkt. 1 i 2, o ile spełniają czynności związane z obsługą i przygotowaniem koni do wyścigów lub z udziałem koni w gonitwach;
4) hodowców tych koni, które zostały zgłoszone do udziału w wyścigach w myśl § 103 niniejszych prawideł;
5) członków, organów i personelu stowarzyszeń urządzających wyścigi konne, o ile spełniają jakiekolwiek czynności, związane z funkcjonowaniem wyścigów konnych i wzajemnych zakładów.

§ 2.

Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, jako centralne stowarzyszenie urządzające wyścigi konne, powinno wydawać wspólne dla wszystkich stowarzyszeń, urządzających wyścigi konne ,pismo oficjalne p. t. „Wiadomości Wyścigowe", w którym zamieszczać należy:

1) na polecenie państwowych władz nadzorczych — zarządzenia, dotyczące wyścigów konnych i wzajemnych zakładów (totalizatora);
2) komunikaty przewodniczącego Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych;
3) komunikaty i decyzje organów stowarzyszeń urządzających wyścigi konne, podane do ogłoszenia;
4) plany roczne wyścigów konnych i warunki wyścigów z wczesnymi zapisami, jak również sprawozdania z odbytych wyścigów;
5) ogłoszenia: o wydaniu licencji (§§ 102 i 116) oraz o zatwierdzeniu barw (§ 109);
6) ogłoszenia o karach nałożonych w związku z wyścigami przez organa stowarzyszeń urządzających wyścigi konne;
7) wykaz wszelkich kwot, wygranych przez konie w Polsce oraz kwot, wygranych za granicą przez konie polskie i ko-

nie zagraniczne, sprowadzone do Polski dla udziału w wyścigach;
8) wykaz biorących udział w wyścigach ogierów, które zostały wykastrowane;
9) inne sprawy podlegające ogłoszeniu w myśl prawideł niniejszych.

Stowarzyszenia urządzające wyścigi konne obowiązane są bez zwłoki nadsyłać redakcji „Wiadomości Wyścigowych" informacje w sprawach podlegających ogłoszeniu stosownie do przepisu ustępu poprzedzającego.

§ 3.

Czuwanie nad przestrzeganiem i wykonywaniem prawideł wyścigowych należy:

a) do prezesów i zarządów poszczególnych stowarzyszeń urządzających wyścigi konne, komisarzy wyścigowych oraz sędziów wyścigowych — w zakresie spraw, dotyczących urządzania przez poszczególne stowarzyszenia wyścigów konnych i wzajemnych zakładów;
b) do Zebrań Komisarzy i Sądu Stewardów — w zakresie wykonywania władzy dyscyplinarnej (§ 164) oraz orzekania w sprawach przekazanych do orzecznictwa prawidłami niniejszymi.

§ 4.

Do zakresu działania prezesa stowarzyszenia w sprawach związanych z urządzaniem wyścigów konnych należy:

1) udzielanie tymczasowych zezwoleń na dosiadanie koni (§ 117);
2) udzielanie tymczasowych zezwoleń na używanie barw (§ 110);
3) na wniosek Zebrania Komisarzy wyznaczanie sędziów wyścigowych, z wyjątkiem sędziów obserwatorów (komisarzy wyścigowych);
4) sprawowanie władzy porządkowej na wszystkich terenach i we wszystkich lokalach związanych z urządzaniem wyścigów konnych i wzajemnych zakładów z prawem wydawania zarządzeń, nakazów, zakazów i instrukcyj;
5) nakładanie kar porządkowych stosownie do przepisu pkt. 4 § 162.

Prezes może swe uprawnienia przekazywać poszczególnym komisarzom z wyjątkiem uprawnienia, określonego w pkt. 3 i 5.

Decyzje prezesa nie podlegają zaskarżeniu.

§ 5.

Do zakresu działania zarządów stowarzyszeń urządzających wyścigi konne w zakresie spraw wyścigowych należy:
1) uchwalanie programów i warunków nagród;
2) ustanawianie nagród imiennych;
3) decydowanie o odwołaniu wyścigów;
4) wszelkie sprawy nie zastrzeżone innym organom stowarzyszeń a dotyczące urządzenia wyścigów konnych i wzajemnych zakładów.

§ 6.

Do zakresu działania zarządu Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce należy, prócz spraw, określonych w § 5, załatwianie dla wszystkich stowarzyszeń urządzających wyścigi konne spraw następujących:

1) wydawania licencji (§§ 102 i 116) i ustanawianie opłat za licencje;
2) zatwierdzania barw właścicieli koni i zmian tych barw;
3) zezwalania na używanie pseudonimów dla oznaczania stajen;
4) ustalania wysokości wynagrodzeń jeźdźców za dosiadanie koni w gonitwach;
5) wyznaczania komisyj egzaminacyjnych dla trenerów i starszych stajennych;
6) określania sposobu przeliczania wartości nagród wygranych na torach zagranicznych dla ograniczeń, wynikających z prawideł niniejszych;
7) wydawania instrukcyj w ramach prawideł niniejszych;
8) innych spraw — stosownie do przepisów szczegółowych prawideł niniejszych.

§ 7.

Wszelkie decyzje zarządów stowarzyszeń urządzających wyścigi konne w sprawach, określonych w §§ 5 i 6, są ostateczne i zaskarżeniu nie podlegają.

Sędziowie wyścigowi.

§ 8.

Sędziowie wyścigowi spełniają następujące czynności:

1) *sędziowie obserwatorzy* (komisarze wyścigowi), — w liczbie co najmniej trzech, czuwają nad prawidłowością przebiegu gonitwy;

2) *sędzia u wagi* — sprawdza wagę jeźdźców przed i po gonitwie;
3) *sędzia u startu* (starter) — zarządza rozpoczęcie gonitwy, czuwa nad prawidłowością startu i decyduje ostatecznie o ważności startu;
4) *sędzia u celownika* — ustala, w jakim porządku konie minęły celownik;
5) *sędzia u zegara* — ustala dokładny czas trwania gonitwy, t. j. czas od ruszenia koni ze startu do mijania celownika przez pierwszego konia;
6) *sędziowie torowi* — czuwają nad prawidłowością przebiegu gonitwy na powierzonych im odcinkach toru:
7) *sędzia do handicapów* (handicaper) — oznacza wagę, jaką mają nieść poszczególne konie w gonitwach, w których szanse koni mają być zrównane wagą.

Podczas wyścigów na każdym torze powinni być czynni sędziowie obserwatorzy, sędzia u wagi, sędzia u startu i sędzia u celownika.

W razie dostrzeżenia nieprawidłowości w zakresie spraw powierzonych sędziemu, obowiązany on jest zawiadomić o tym niezwłocznei Zebranie Komisarzy.

§ 9.

Sędzia podlega automatycznie wyłączeniu, jeżeli w gonitwie bierze udział koń, będący jego własnością lub współwłasnością, pozostający pod jego opieką lub przez niego wyhodowany.

Sędziom w czasie spełniania swych obowiązków nie wolno brać udziału w zakładach, związanych z wyścigami .

Zebranie Komisarzy.

§ 10.

Komisarzy wyścigowych w liczbie co najmniej trzech i odpowiednią ilość zastępców wybierają zarządy stowarzyszeń z tym, że komisarzy wybierają ze swego grona, zastępców zaś spośród osób podlegających prawidłom wyścigowym. Komisarze wyścigowi tworzą „Zebranie Komisarzy". Przewodniczącego „Zebrania Komisarzy" i jego zastępcę wybierają komisarze wyścigowi spośród swego grona, w przypadku zaś jeśli prezes stowarzyszenia jest komisarzem wyścigowym spełnia on obowiązki przewodniczącego.

Do zakresu działania Zebrania Komisarzy należy:

1) projektowanie planów rocznych wyścigów, określanie dni, w których będą odbywać się gonitwy, ustalanie wysokości i warunków nagród dodatkowych;

2) określanie kolejności i czasu rozpoczęcia gonitw;
3) określanie wysokości stawek;
4) orzekanie o nieważności zapisów;
5) wyjaśnianie wątpliwości, dotyczących warunków gonitwy;
6) ustalanie, czy koń lub jeździec może brać udział w gonitwie ze względu na przepisy prawideł niniejszych oraz warunki poszczególnych gonitw;
7) zezwalanie na wyprowadzenie koni bezpośrednio do startu (§ 90);
8) wykonywanie nadzoru nad prawidłowością przebiegu gonitwy;
9) rozstrzyganie protestów (§ 124);
10) uznawanie gonitw za nieważne;
11) stwierdzanie cech tożsamości koni;
12) decydowanie o odroczeniu wyścigów;
13) zabranianie udziału w gonitwie koni określonych w § 29;
14) orzekanie o zdystansowaniu koni;
15) ustalanie, czy osoby zapisujące konie do gonitwy są do tego uprawnione;
16) nakładanie kar, przewidzianych w prawidłach niniejszych.

Zebranie Komisarzy może uprawnienia, określone w pkt. 2, 4, 7 i 11 przekazywać w całości lub częściowo poszczególnym komisarzom.

§ 11.

Decyzje Zebrania Komisarzy zapadają zwykłą większością głosów przy obecności co najmniej dwóch członków i przewodniczącego; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Wszelkie decyzje Zebrania Komisarzy są ostateczne i zaskarżeniu nie podlegają, o ile poszczególne przepisy prawideł niniejszych nie stanowią inaczej.

§ 12.

Przepisy §§ 9 i 181 niniejszych prawideł stosuje się odpowiednio do wyłączenia członków Zebrania Komisarzy.

Rozdział II.

Przepisy techniczne.

§ 13.

Przy określaniu pochodzenia koni, biorących udział w wyścigach, stosuje się przepisy zarządzenia Ministra Rolnictwa

z dnia 4 grudnia 1931 r. (Monitor Polski z dnia 23.XII.1931 r. Nr 295, poz. 390).

§ 14.

W wyścigach mogą brać udział konie wpisane do polskich ksiąg stadnych oraz ogiery i klacze wpisane do ksiąg stadnych, prowadzonych za granicą dla koni pełnej krwi angielskiej, czystej krwi arabskiej oraz czystej krwi anglo-arabskiej.

Wałachy są dopuszczone do udziału w wyścigach płaskich jedynie w tych gonitwach, w których:

a) na torze stołecznym — pierwsza nagroda nie przekracza 1/20 najwyższej pierwszej nagrody (obliczonej bez doliczenia stawek), przewidzianej na dany rok w programie Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce;

b) na torach prowincjonalnych — pierwsza nagroda nie przekracza 1/50 najwyższej pierwszej nagrody (obliczonej bez doliczenia stawek), przewidzianej na dany rok w programie Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

We wszystkich handicapach wałachy są dopuszczone do udziału niezależnie od wysokości pierwszej nagrody.

§ 15.

Dowód wpisania do księgi stadnej i cechy tożsamości każdego konia zgłoszonego do gonitwy powinny być sprawdzone przed pierwszą gonitwą, w której koń ma brać udział. Sprawdzenia dokonywa to stowarzyszenie, na którego torze koń ma biegać po raz pierwszy.

Dostarczenie dowodu wpisania konia do księgi stadnej ciąży na osobie zapisującej konia do gonitwy.

Cechy tożsamości konia ustala się przez stwierdzenie, że płeć jego, wiek, maść i odmiany są zgodne z wymienionymi w księdze stadnej, a w stosunku do koni, sprowadzonych z zagranicy — z danymi, wymienionymi w dokumencie (certyfikacie), wydanym przez instytucję, prowadzącą księgę stadną zagraniczną, do której koń był wpisany.

Jeśli jakakolwiek z cech dla ustalenia tożsamości konia nie jest zgodną z danymi, wymienionymi we właściwym dokumencie, koń nie będzie dopuszczony do udziału w gonitwach na mocy decyzji Zebrania Komisarzy, do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez Komisję odpowiedniej Księgi Stadnej.

§ 16.

Konie wysokiej półkrwi angielskiej mogą uczestniczyć w wyścigach na warunkach, przewidzianych dla koni pełnej

krwi angielskiej i z żadnej ulgi wagi z tytułu swego pochodzenia korzystać nie mogą.

§ 17.

Konie arabskie, anglo-arabskie i półkrwi angielskiej mogą z tytułu swego pochodzenia korzystać z ulgi wagi, określonej w warunkach ogólnych wyścigów lub w warunkach gonitwy. Wysokość ulgi wagi dla koni pólkrwi angielskiej nie może być uzależniona od procentu zawartości krwi angielskiej (ułamka krwi).

§ 18.

Nie może brać udziału w wyścigach koń sprowadzony z zagranicy, który nie został wpisany do Polskiej Księgi Stadnej w terminie, określonym w przepisach o prowadzeniu ksiąg stadnych, dotyczy to również potomstwa takiego konia.

Wyjątek stanowią konie sprowadzone do Polski czasowo dla udziału w wyścigach. Świadectwa o wpisaniu takich koni do zagranicznych ksiąg stadnych powinny być przedstawione właściwemu stowarzyszeniu nie później, niż na dwa dni przed gonitwą, w której koń ma brać udział .

Nie mogą brać udziału w wyścigach klacze, które w roku zgłaszania do wyścigów były stanowione (odchowywane).

§ 19.

Za „konia krajowego“ w rozumieniu prawideł niniejszych uważa się konia wpisanego, jako przychówek, do Polskich Ksiąg Stadnych.

Konie anglo-arabskie i wysokiej półkrwi angielskiej uznaje się za „konie krajowe“, o ile są wpisane do Polskich Ksiąg Stadnych, a jeśli urodziły się zagranicą, o ile nadto zostały sprowadzone do Polski wraz z matkami przed 1 listopada roku, w którym się urodziły.

Wszystkie inne konie uważane będą za konie zagraniczne.

§ 20.

Konie zagraniczne mogą brać udział w wyścigach płaskich tylko w gonitwach międzynarodowych oraz w gonitwach dla koni wszystkich krajów (§ 49) przy czym w tych ostatnich gonitwach otrzymują nadwagę, sotsownie do przepisu § 50.

Ograniczenia określone w ustępie poprzedzającym nie mają zastosowania do koni pustynnych czystej krwi arabskiej, przywiezionych do Polski z Arabii.

Kwalifikacja koni.

§ 21.

W gonitwie mogą brać udział wyłącznie konie odpowiadające wszystkim jej warunkom.

§ 22.

Konie, które brały udział w wyścigach za granicą, mogą być dopuszczone do udziału w wyścigach w Polsce jedynie wówczas, jeżeli zapisujący konie przedstawi zaświadczenie zagranicznej instytucji, urządzającej wyścigi, stwierdzające, że na torze zagranicznym nie zaszły okoliczności, wskutek których koń utracił prawo do udziału w wyścigach.

W zaświadczeniu powinny być również podane wartości pierwszych nagród oraz sumy nagród, jakie koń uzyskał na torach zagranicznych.

Wykaz koni wyszczególnionych w zaświadczeniach określonych w ustępie poprzedzającym podlega ogłoszeniu w „Wiadomościach Wyścigowych".

§ 23.

W wyścigach mogą brać udział jedynie konie trenowane przez osoby do tego uprawnione (§ 113).

§ 24.

Ilekroć w warunkach gonitw wymieniony jest wiek konia, wiek ten liczy się od pierwszego stycznia tego roku w którym koń się urodził.

Ilekroć warunki gonitwy uzależniają dopuszczenie lub wyłączenie konia z gonitwy lub zastosowanie nadwagi albo ulgi wagi od tego, czy koń biegał lub wygrał w ciągu roku, rozumie się bieżący rok kalendarzowy.

§ 25.

Za konia, który biegał, uważa się takiego konia, który znajdował się przynajmniej raz w dyspozycji startera, bez względu na to, czy koń miał prawo biegać w danej gonitwie, czy odpowiadał jej warunkom, czy ruszył ze startu, lub czy gonitwa ważnie się odbyła.

Za konia, który wygrał gonitwę, albo za zwycięzcę uważa się takiego konia, któremu w gonitwie przyznano pierwszą nagrodę.

Konie wygrywające głowa w głowę są uważane za zwycięzców tej gonitwy, wartość zaś nagrody dla zaliczania do ograniczeń ustala się zgodnie z § 27.

Konie, które biegały i wygrały gonitwy z płotami i przeszkodami, są uważane w wyścigach płaskich za konie, które nie biegały i nie wygrały.

§ 26.

Wartość pierwszej nagrody oznacza w rozumieniu prawideł niniejszych kwotę pierwszej nagrody, przeznaczonej dla zwycięzcy. Suma nagród oznacza wszelkie nagrody, jakie koń uzyskał.

Stawki wypłacane łącznie z nagrodami (§ 44) nie podlegają zaliczeniu do wartości pierwszej nagrody, podlegają natomiast zaliczeniu do sumy nagród.

§ 27.

Warunki gonitw mogą przewidywać ograniczenia udziału koni w gonitwie, w zależności od wartości pierwszej nagrody lub sumy nagród, uzyskanych przez konie w wyścigach (§§ 28.77).

Jeżeli w warunkach ogólnych wyścigów lub w warunkach poszczególnych gonitw jest wyraźnie przewidziane, że wartość pierwszej nagrody wygranej przez konie głowa w głowę nie zalicza się do ograniczeń każdemu z nich w pełnej wysokości, za wartość wygranej nagrody głowa w głowę uważa się tylko kwotę, którą każdy z nich otrzymał z podziału nagród stosownie do przepisu § 45 ust. 1. W przypadku wygrania przez konia głowa w głowę nagrody drugiej, trzeciej lub czwartej zalicza się do ograniczeń kwotę, którą każdy z nich otrzymał z podziału nagród stosownie do przepisu § 45 ust. 1.

W gonitwach płaskich nie zalicza się wartości nagrody oraz sumy nagród, uzyskanych w gonitwach z zakładami prywatnymi.

Jeżeli warunki gonitwy płaskiej nie stanowią inaczej, nie zalicza się również wartości pierwszej nagrody i sumy nagród uzyskanych w gonitwach sprzedażnych oraz wartości pierwszej nagrody uzyskanej w handicapach.

W gonitwach płaskich nie zalicza się do ograniczeń ani wartości pierwszej nagrody, ani sumy nagród uzyskanych w gonitwach z płotami i przeszkodami.

Sumy nagród uzyskane przez konie anglo-arabskie lub półkrwi angielskiej w gonitwach, przeznaczonych wyłącznie dla koni tych ras, zalicza się tylko częściowo do ograniczeń w gonitwach, w których mają prawo udziału konie pełnej krwi

angielskiej; wartość zaś pierwszej nagrody zalicza się w całości.

Wartość pierwszej nagrody i sumy nagród uzyskane przez konie anglo-arabskie lub pół-krwi angielskiej w gonitwach, w których brały udział konie pełnej krwi angielskiej, zalicza się w całości do ograniczeń w gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni anglo-arabskich lub pół-krwi angielskiej.

§ 28.

Wartości pierwszych nagród i sumy nagród uzyskane na torach zagranicznych przelicza się dla ograniczeń wynikających z prawideł niniejszych w sposób, który na każdy rok określi zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

§ 29.

Nie ma prawa udziału w gonitwie koń, który:

1) stanowi własność, współwłasność lub przedmiot użytkowania osoby pozbawionej prawa zajmowania się wyścigami (zdyskwalifikowanej);
2) jest trenowany lub dosiadany w gonitwie przez osobę nieuprawnioną (§ 116);
3) nie odpowiada jakimkolwiek przepisom prawideł niniejszych bądź warunkom ustalonym dla danego sezonu wyścigowego lub warunkom gonitwy, określonym w programie;
4) zaopatrzony został w rurkę ułatwiającą oddech;
5) otrzymał w dniu gonitwy jakikolwiek środek leczniczy, zarówno wewnętrzny jak i zewnętrzny, z wyjątkiem przypadków, gdy zabieg taki zastosowano za wiedzą prezesa na zarządzenie i w obecności lekarza weterynaryjnego, powołanego przez stowarzyszenie;
6) brał udział w wyścigach konnych, urządzanych wbrew przepisom ustawy o wyścigach konnych;
7) pozbawiony jest prawa udziału w gonitwach przez zagraniczne organa wyścigowe, których orzeczenia obowiązują w Polsce na prawach wzajemności;
8) należy do osoby, która nie złożyła deklaracji przewidzianej w § 103;
9) należy do osoby, która wpisana jest na „listę zastrzeżeń";
10) pozbawiony jest prawa udziału w gonitwie decyzją Zebrana Komisarzy.

Zebranie Komisarzy może nie dopuścić do udziału w gonitwach, na czas określony lub bezterminowo, koni w stanie wyczerpania, chorych, kulejących, ślepych choćby na jedno oko, lub narowistych.

Nadto Zebranie Komisarzy może nie dopuścić do udziału w gonitwie koni podkutych w sposób inny niż to jest określone w instrukcji Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

§ 30.

Stowarzyszenie urządzające wyścigi konne nie ponosi wobec kogokolwiek odpowiedzialności majątkowej za dopuszczenie do gonitwy konia, który nie miał prawa brania udziału w gonitwie.

Kwalifikacja koni do otrzymania nagrody.

§ 31.

Nagroda wygrana przez konia zostaje wypłacona jedynie wówczas, jeżeli w ciągu 48 godzin po gonitwie nie został zgłoszony protest (§ 122).

Przez całkowite zdystansowanie konia rozumie się pozbawienie go nagrody, przez częściowe zaś zdystansowanie konia rozumie się przyznanie mu nagrody przeznaczonej dla innego (dalszego) płatnego miejsca niż to, na którym rzeczywiście minął celownik.

§ 32.

Konia należy zdystansować całkowicie, jeżeli:

1) koń wziął udział w gonitwie wbrew przepisowi § 29;
2) koń biegał w gonitwie, w której brał udział inny koń, należący do tej samej stajni wyścigowej, nie mający prawa udziału w gonitwie (§ 29);
3) koń opuścił w czasie gonitwy tor i nie powrócił nań na miejsce, w którym go opuścił, albo nie przeszedł całego dystansu gonitwy;
4) koń w gonitwie płaskiej przeszedł w chód inny niż galop;
5) koń biegał mimo, że:
    a) nie został do gonitwy zapisany;
    b) zapis został uznany za nieważny;
    c) po dokonaniu zapisu został z gonitwy wycofany;
    d) został zwolniony z dyspozycji startera (§ 86);
6) waga jeźdźca, który konia dosiadał, nie była przed gonitwą sprawdzona, a nie zachodził przypadek, określony w § 95;
7) koń niósł wagę lżejszą od tej, jaka wynikała z warunków gonitwy;
8) koń niósł wagę niższą niż 48 kg;
9) koń nie minął słupa dystansowego w chwili, gdy koń wygrywający doszedł do celownika;

10) waga jeźdźca sprawdzona po gonitwie okazała się lżejszą od wagi zadeklarowanej przed gonitwą (§ 82).

Jeżeli osoby interesowane nie podniosły zarzutu wadliwości działania wagi przed ukończeniem ważenia jeźdźców przed gonitwą, nie mogą tego czynić przy ważeniu jeźdźców po gonitwie.

§ 33.

Konia należy zdystansować całkowicie lub częściowo, jeżeli przeszkadzał innemu koniowi w gonitwie, choćby bezskutecznie (§ 94).

§ 34.

Koń może być zdystansowany całkowicie lub częściowo, jeżeli:

1) jeździec zsiadł z konia nie dojechawszy do wagi lub nie rozsiodłał konia własnoręcznie, nie mając na to zezwolenia;
2) koń niósł wagę co najmniej o 2 kg wyższą od tej, jaka wynikała z warunków gonitwy, a osoba interesowana nie uzyskała na to zezwolenia Zebrania Komisarzy;
3) koń biegał z innymi końmi tego samego właściciela a przynajmniej jeden z tych koni przeszkadzał innemu koniowi w gonitwie, choćby bezskutecznie lub z innego powodu został zdystansowany.

Rozdział III.

Programy i warunki wyścigów.

§ 35.

Wyścigi odbywają się ściśle według planów rocznych, które powinny zawierać daty wyścigów, wartość poszczególnych nagród oraz szczegółowe warunki gonitw.

Plany roczne podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych i powinny być ogłaszane w „Wiadomościach Wyścigowych".

Ogłoszone warunki gonitw mogą być zmieniane lub uzupełniane nie później niż na dwa miesiące przed terminem rozgrywania gonitwy.

Zmiany lub uzupełnienia ogłoszonych warunków gonitw powinny być zatwierdzone przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Pomyłki drukarskie w planach rocznych nie sprostowane na dwa tygodnie przed terminem ustalonym na otwieranie za-

pisów do gonitwy, której dotyczą pomyłki, nie mogą szkodzić zapisującym konie do gonitwy, którzy zastosowali się do mylnie podanych jej warunków.

Przepisy ogólne wydawane przez stowarzyszenia urządzające wyścigi konne, a dotyczące gonitw urządzanych na jego torze, nie mogą być sprzeczne z prawidłami niniejszymi, mogą jednak zawierać postanowienia szczególne, nie przewidziane w Prawidłach Wyścigowych. Przepisy te muszą być zatwierdzane przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych łącznie z planem rocznym.

§ 36.

Stowarzyszenia urządzające wyścigi konne mogą za zezwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych urządzać gonitwy dodatkowe ,nie objęte zatwierdzonym planem i nie podlegające ogłoszeniu w „Wiadomościach Wyścigowych“, jednak z zachowaniem następujących przepisów:

1) warunki dodatkowej gonitwy powinny być ogłoszone przez obwieszczenia na torze i w lokalu stowarzyszenia oraz w miejscu przeznaczonym dla publiczności, przynajmniej na 48 godzin przed rozegraniem gonitwy dodatkowej;
2) liczba gonitw dodatkowych nie może przekraczać liczby dni wyścigowych, objętych planem rocznym na dany rok na torze stowarzyszenia, urządzającego gonitwy dodatkowe;
3) wyniki gonitw dodatkowych podlegają ogłoszeniu na równi z wynikami gonitw objętych planem rocznym (§ 2).

Wartość pierwszej nagrody i sumy nagród wygranych w gonitwach dodatkowych traktować należy na równi z nagrodami wygranymi w gonitwach objętych planem rocznym.

§ 37.

Jeżeli do gonitwy zostanie zapisanych więcej niż 13 koni, Zebranie Komisarzy może podzielić gonitwę na serie w ten sposób, by w każdej serii było zapisanych co najmniej siedem koni. Gonitwę podzieloną na serie uważa się za jedną gonitwę przewidzianą planem rocznym, stowarzyszenie jednak powinno dla każdej serii przyznać nagrody w pełnej wysokości przewidzianej dla dzielonej gonitwy.

Do poszczególnych serii gonitwy wyznacza się przez losowanie konie zapisane do dzielonej gonitwy i należące do tej samej stajni lub trenowane przez tę samą osobę. Pozostałe konie, które nie mogą być wyznaczone do serii w sposób wyżej określony, przydziela się do serii przez losowanie w kolejności, w jakiej zostały zapisane do gonitwy.

§ 38.

Warunki gonitw powinny odpowiadać następującym zasadom ogólnym:

1) dystans gonitw nie może być krótszy niż 1600 m w handicapach, 1000 m w pozostałych gonitwach płaskich;
2) konie biorące udział w gonitwach nie mogą nieść wagi niższej niż 48 kg;
3) gonitwy urządzane wyłącznie dla koni dwuletnich nie mogą się odbywać przed 1 sierpnia, a gonitwy mieszane dla koni dwuletnich i starszych — przed 1 października;
4) nie mogą brać udziału w gonitwie konie dwuletnie, które biegały już osiem razy, przebiegając cały dystans i mijając celownik, bez względu na to czy miały prawo udziału w gonitwach w których biegały;
5) klacze pięcioletnie i starsze nie mogą brać udziału w gonitwach płaskich — z wyjątkiem gonitw sprzedażnych — w których wartość pierwszej nagrody jest wyższa niż 1/20 wartości najwyższej pierwszej nagrody, przewidzianej na dany rok w planie wyścigów Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce;
6) konie arabskie i anglo-arabskie mogą brać udział w gonitwach, w których dystans wynosi co najmniej 1600 m nie wcześniej, niż w wieku trzech lat — i to:
   a) anglo-arabskie — po dniu 1 maja,
   b) arabskie — po dniu 1 lipca, jeżeli w gonitwie biorą udział tylko konie trzyletnie, zaś po 1 września, jeżeli w gonitwie biorą udział konie trzyletnie i starsze;
7) wszelkie stawki wpłacone za udział jednego konia w gonitwie nie mogą przekraczać 5% pierwszej nagrody, przewidzianej dla danej gonitwy.

§ 39.

W gonitwach, których wartość pierwszej nagrody jest niższa niż 1/20 wartości najwyższej pierwszej nagrody, przewidzianej na dany rok w planie rocznym Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, powinny być stosowane ulgi wagi dla uczniów stajennych i dla jeźdźców amatorów.

Ulgi wagi stosowane będą w zależności od ilości wygranych prze zjeźdźca gonitw i wynoszą:

1) dla jeźdźców, którzy nie wygrali jeszcze żadnej gonitwy — 4 kg,
2) dla jeźdźców, którzy wygrali mniej niż 10 gonitw — 3 kg,
3) dla jeźdźców, którzy wygrali od 10 do 49 gonitw — 2 kg,
4) dla jeźdźców, którzy wygrali od 50 do 149 gonitw — 1 kg.

W gonitwach przeznaczonych specjalnie dla uczniów stajennych obowiązują następujące ulgi: dla uczniów, którzy nie wygrali żadnej gonitwy — 2 kg, którzy wygrali mniej niż 10 gonitw — 1 kg. W stosunku do uczniów, którzy wygrali co najmniej 10 gonitw lecz nie wygrali jeszcze 50 gonitw, stosuje się wagę normalną, uczniowie zaś, którzy wygrali 50 lub więcej gonitw, otrzymują 1 kg nadwagi.

Niezależnie od ulg przewidzianych w ustępach poprzedzających ucznowie, którzy nie wygrali jeszcze 50 gonitw, korzystają z ulgi wagi 1 kg, jeżeli dosiadają koni trenowanych przez osobę, u której odbywają naukę.

Ulgi określone w ustępach poprzedzających, nie mogą być stosowane w gonitwach sprzedażnych, handicapach oraz w innych gonitwach, w których biorą udział konie dwuletnie, albo trzyletnie konie arabskie lub anglo-arabskie.

Programy dzienne.

§ 40.

Stowarzyszenia urządzające wyścigi konne wydają programy na poszczególne dnie wyścigowe.

Programy te powinny zawierać:

1) kolejność gonitw;
2) wartość pierwszej nagrody, sumę nagród, oraz nagrody przypadające właścicielom i hodowcom koni w każdej gonitwie za każde miejsce płatne, na które koń przyjdzie;
3) szczegółowe warunki i dystans każdej gonitwy;
4) nazwy, płeć, maść i wiek koni zapisanych do gonitwy, nazwy ojca i matki każdego z tych koni, oraz numery koni obowiązujące dla wzajemnych zakładów (totalizatora);
5) nazwiska właścicieli koni lub nazwę (pseudonim) stajni oraz nazwiska hodowców i trenerów;
6) wagę, którą koń ma nieść w gonitwie;
7) barwy właściciela konia.

Jeżeli nazwa konia, który już biegał, zostanie w księdze stadnej zmieniona, w następnych sześciu gonitwach po zmianie nazwy, obok nazwy nowej podawać należy nazwę dawną.

Rozdział IV.

Nagrody.

§ 41.

Stowarzyszenie urządzające wyścigi konne powinno przeznaczyć nagrody pieniężne dla każdej gonitwy, z wyjątkiem gonitw z zakładami prywatnymi, oraz nagrody hodowlane (pre-

mie) dla hodowców. Stowarzyszenie może nagrodom nadawać nazwy.

Nagroda hodowlana powinna być ustalona w wysokości co najmniej 10% tej kwoty jaką otrzymuje tytułem nagrody właściciel konia.

Zamiast wyznaczania nagrody z własnych funduszów, stowarzyszenie może przyjąć nagrodę ofiarowaną przez poszczególne osoby, instytucje lub inne stowarzyszenia, jeżeli warunki gonitwy, określone przez ofiarodawcę, nie sprzeciwiają się przepisom prawideł niniejszych.

§ 42.

Zakładem prywatnym jest gonitwa, w której nagroda składa się z sum wniesionych przez dwóch lub więcej właścicieli stajen, którzy jednocześnie ustalają warunki gonitwy.

Zakład prywatny może się odbyć jedynie za zezwoleniem Zebrania Komisarzy stowarzyszenia urządzającego wyścigi konne, które określa termin odbycia się zakładu. Zebranie Komisarzy może zezwolić na zakład prywatny, jeżeli warunki jego zgodne są z przepisami prawideł wyścigowych.

Zakład prywatny, którego warunki ogłoszono, nie może być cofnięty. Jeżeli żaden z zakładających się do rozegrania zakładu nie stawi się — wpłacona kwota przepada na rzecz stowarzyszenia.

§ 43.

Wartość nagrody ofiarowanej, lub nagrody w zakładzie prywatnym nie może być mniejsza od najniższej pierwszej nagrody, jaka — stosownie do programu danego roku — ma być na danym torze rozgrywana.

Nagrody ofiarowane i nagrody w zakładach prywatnych powinny być wniesione gotówką do kasy stowarzyszenia. Przed wniesieniem kwoty równej nagrodzie, Zebranie Komisarzy nie rozpatruje wniosku. Jeżeli Zebranie Komisarzy odmówi zgody na warunki nagrody ofiarowanej lub zakładu prywatnego, wpłacone kwoty podlegają zwrotowi.

§ 44.

Konie w gonitwie uzyskują drugie i dalsze miejsca płatne jedynie wówczas, jeżeli w chwili, gdy zwycięzca mija celownik, minęły słup dystansowy.

W każdej gonitwie, z wyjątkiem gonitw sprzedażnych i zakładów prywatnych, konie, które przyszły do celownika na miejscach dalszych niż pierwsze, uzyskuja kwoty odpowiadaja-

ce: dla drugiego miejsca — 25%, dla trzeciego — 10% i dla czwartego miejsca — 5% pierwszej nagrody.

W gonitwach sprzedażnych mogą być przeznaczone nagrody dla koni, które przyjdą na drugim i dalszych miejscach, powinno to być jednak wyraźnie wskazane w warunkach gonitwy z dokładnym określeniem wysokości tych nagród.

Jeżeli — stosownie do warunków gonitwy — do nagród mają być włączone również stawki wpłacone przy zapisywaniu koni do gonitwy, sumę wpłaconych stawek rozdziela się między pierwszą i dalsze nagrody w stosunku określonym w ustępie drugim.

Jeżeli koń przyjdzie na miejscu płatnym, hodowca konia otrzymuje nagrodę hodowlaną (premię). Hodowcy koni zagranicznych nagród hodowlanych nie otrzymują.

§ 45.

Jeżeli dwa lub więcej koni przyjdzie równocześnie do celownika (głowa w głowę), nagrody dzieli się między właścicieli na równe części w stosunku do ilości koni według następujących zasad: za dwa konie na pierwszym miejscu — pierwszą i drugą nagrodę, za trzy konie na pierwszym miejscu — pierwszą, drugą i trzecią nagrodę, za cztery lub więcej koni na pierwszym miejscu — wszystkie nagrody, za dwa konie na drugim miejscu — drugą i trzecią nagrodę, za trzy lub więcej koni na drugim miejscu — drugą, trzecią i czwartą nagrodę, za dwa lub więcej koni na trzecim miejscu — trzecią i czwartą nagrodę, za dwa lub więcej koni na czwartym miejscu — czwartą nagrodę.

Jeżeli do nagrody dołączony jest przedmiot niepodzielny (meda, żeton) rozlosowuje się go między właścicielami lub hodowcami koni, które przyszły głowa w głowę.

§ 46.

Jeżeli w gonitwie brał udział tylko jeden koń, wygrywa on pierwszą nagrodę, o ile wypełnił wszystkie warunki gonitwy.

§ 47.

Nagrody podlegają wypłacie po upływie 48 godzin od zakończenia gonitwy. Stowarzyszenie może termin wypłaty odroczyć, nie dłużej jednak niż na 10 dni.

Jeżeli prawo do otrzymania nagrody zostanie zakwestionowane z przyczyn wynikających z prawideł niniejszych, wypłata zostanie wstrzymana i będzie dokonana nie wcześniej niż w 48 godzin po uprawomocnieniu się decyzji rozstrzygającej spór na korzyść właściciela konia.

W razie orzeczenia o zdystansowaniu konia (§ 32, 33, 34), nagrody przechodzą na następne konie w kolejności, w jakiej przyszły do celownika za koniem zdystansowanym.

Jeżeli koń został zdystansowany po dokonanej wypłacie nagrody — podjęta nagroda podlega zwrotowi stowarzyszeniu, urządzającemu wyścigi konne. Odmawiający zwrotu nagrody wpisany będzie na „Listę zastrzeżeń".

Jeżeli koń zajął płatne miejsce w gonitwie a prawo do otrzymania nagrody było zakwestionowane (protest), nie zalicza się mu wartości nagrody do ograniczeń w następnych gonitwach, jeżeli natomiast po rozstrzygnięciu sporu nagroda zostanie przyznana, wypłaconą nagrodę zalicza się do ograniczeń od chwili uprawomocnienia się decyzji.

§ 48.

Nagrody wyścigowe i hodowlane nie podjęte w ciągu dwóch lat, licząc od dnia 31 grudnia tego roku, w którym odbyła się gonitwa, za którą przyznana została nagroda, przepadają na rzecz stowarzyszenia urządzającego wyścigi konne.

Osoba zawieszona (§ 170, 172) lub zdyskwalifikowana traci prawo do nagrody za gonitwę, w związku z którą została zawieszona lub zdyskwalifikowana. Jeżeli jednak następnie zawieszenie zostanie uchylone lub dyskwalifikacja zdjęta przez uniewinniające orzeczenie Sądu Stewardów, dwuletni termin do podjęcia nagrody wznawia się i liczy się od 31 grudnia tego roku, w którym nastąpiło uchylenie zawieszenia lub zdjęcia dyskwalifikacji.

Rozdział V.

Rodzaje gonitw płaskich.

§ 49.

Ze względu na pochodzenie koni gonitwy dzielą się na gonitwy dla koni wyłącznie krajowych, gonitwy dla koni wszystkich krajów oraz gonitwy międzynarodowe.

W warunkach gonitwy powinno być wyraźnie wskazane, czy dana gonitwa jest gonitwą dla koni wszystkich krajów, czy też gonitwą międzynarodową,

§ 50.

W warunkach gonitw międzynarodowych nie może być przewidziana nadwaga lub inne ograniczenia za zagraniczne pochodzenie koni, ani ulga wagi za krajowe pochodzenie koni.

Jeżeli w gonitwie międzynarodowej lub w gonitwie dla koni wszystkich krajów biorą udział konie pełnej krwi z końmi nie pełnej krwi, tym ostatnim nie może być przyznana ulga wagi za rodowód niepełnej krwi.

W gonitwach dla koni wszystkich krajów konie zagraniczne niosą prócz nadwagi wynikającej z ogólnych warunków gonitwy nadwagę specjalną 2 do 4 kg za zagraniczne pochodzenie.

Jeżeli warunki gonitwy dla koni wszystkich krajów nie stanowią inaczej, konie zagraniczne mogą w gonitwie tej korzystać z przewidzianych ulg wagi.

Warunki ogólne wyścigów lub warunki poszczególnych gonitw mogą przewidywać, że konie niektórych zagranicznych krajów są dopuszczone do udziału w gonitwach na prawach koni krajowych.

§ 51.

Pierwsza nagroda w gonitwach dla koni wszystkich krajów nie może być niższa niż 1/20, a w gonitwach międzynarodowych niż 1/10 najwyższej pierwszej nagrody, przewidzianej na dany rok w planie rocznym wyścigów, urządzanych przez Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

§ 52.

Według terminów zapisywania koni gonitwy dzielą się na gonitwy z wczesnymi zapisami i gonitwy z zapisami bezpośrednimi.

W warunkach gonitw z wczesnymi zapisami powinny być wskazane warunki i terminy zapisów oraz wysokość poszczególnych części stawki.

Terminy zapisów do gonitw z zapisami bezpośrednimi powinny być podane w ogólnych warunkach wyścigów.

§ 53.

Według płci koni, gonitwy dzielą się na gonitwy koni jednej płci, gonitwy dla ogierów i klaczy oraz gonitwy dla ogierów, klaczy i wałachów. W gonitwach z wyjątkiem handicapów, w których biorą udział konie różnej płci, klacze korzystają z ulgi wagi 2 kg.

§ 54.

Według warunków wagi gonitwy dzielą się na:

1) gonitwy z wagą normalną — w których wszystkie konie

niosą wagę ustaloną w skali, określonej w załączniku do prawideł niniejszych;
2) gonitwy z nadwagami lub ulgami wag, w których poszczególne konie niosą określoną w programie lub warunkach gonitwy wagę większą lub mniejszą od skali wspomnianej w pkt. 1);
3) handicapy — w których szanse poszczególnych koni w gonitwie są wyrównywane wagą, oznaczaną przez sędziego handicapera.

Okoliczność, czy koń odpowiada warunkom gonitwy, lub jaką ma nieść wagę — stosownie do warunków gonitwy — ustala się według stanu w chwili ważenia jeźdźca przed gonitwą.

§ 55.

Jeżeli do jednego i tego samego konia miałyby w danej gonitwie zastosowanie nadwagi i ulgi wagi z różnych tytułów, albo jednocześnie nadwagi i ulga wagi, stosuje się następujące zasady:

Nadwagi i ulgi wagi nie sumują się i nie znoszą się, chyba, że jest to wyraźnie wskazane w warunkach gonitwy. Jeżeli takiej wyraźnej wskazówki w warunkach gonitwy nie ma, koń poniesie tylko najwyższą przewidzianą dla niego nadwagę lub otrzyma największą ulgę wagi. Jeżeliby warunki gonitwy przyznawały z jednego tytułu nadwagę a z innego ulgę wagi, koń poniesie przewidzianą nadwagę, ulga wagi zaś stosowana nie będzie.

Wyjątek stanowi zbieg ulgi wagi ze względu na kategorię jeźdźców (§ 39), na płeć konia (§ 53) lub na pochodzenie konia (§ 17) z nadwagą lub ulgą wagi, wynikającą z innych warunków gonitwy. W tych przypadkach ulgę wagi odejmuje się w całości lub części od wagi ustalonej na podstawie pozostałych warunków gonitwy.

W gonitwach, w których biorą udział konie dwuletnie lub konie arabskie i anglo-arabskie trzyletnie, jak również w gonitwach sprzedażnych nie może być stosowana ulga wagi za kategorię jeźdźców.

§ 56.

Handicapy mogą być:
1) „z wczesnymi zapisami" — w których mogą brać udział tylko konie, które zostały zapisane w terminie określonym w warunkach gonitw;
2) „otwarte" — w których mogą brać udział wszystkie konie odpowiadające warunkom danej gonitwy;
3) „ograniczone" — w których granice dopuszczalnej wagi są określone w warunkach gonitwy.

Konie dwuletnie oraz trzyletnie arabskie i anglo-arabskie nie mogą brać udziału w handicapach.

Waga, jaką poszczególne konie mają nieść w gonitwie, oznaczona przez handicapera, nie może być zmieniana po upływie terminu przewidzianego w warunkach gonitwy dla ogłoszenia wagi. Jeżeli jednak między ogłoszeniem wagi z chwilą ważenia jeźdźca do gonitwy koń zapisany do handicapu wygrał gonitwę, niesie w handicapie dwa kilogramy nadwagi — za każdą wygraną gonitwę.

§ 57.

W handicapach nie mogą brać udziału konie, które w roku zapisania do handicapu nie uczestniczyły przynajmniej w dwóch gonitwach, przebiegając prawidłowo cały dystans.

W handicapach, których waga podlega ogłoszeniu przed dniem 15 kwietnia, nie mogą brać udziału konie, które nie odpowiadały w roku poprzedzającym warunkowi, określonemu w ust. 1.

§ 58.

Ze względu na warunki szczególne gonitwy dzielą się na:

1) gonitwy o nagrody otwarte z wczesnymi zapisami (Derby, nagrody przychówku),
2) gonitwy o nagrody otwarte z zapisami bezpośrednimi,
3) gonitwy o nagrody z ograniczeniami,
4) gonitwy sprzedażne.

§ 59.

W gonitwach o nagrody otwarte z wczesnymi zapisami mogą brać udział tylko konie zapisane w pierwszym terenie w myśl wymagań określonych w § 74, jako przyszły spodziewany przychówek klaczy.

§ 60.

Do gonitwy o nagrodę otwartą z zapisami bezpośrednimi mogą być dopuszczone wszystkie konie, odpowiadające warunkom ogólnym, przewidzianym w prawidłach niniejszych. W gonitwie takiej mogą być stosowane jedynie ograniczenia z tytułu zagranicznego pochodzenia konia, jego wieku lub płci.

§ 61.

Udział w gonitwie o nagrodę z ograniczeniami może być uzależniony od szczególnych warunków, przewidzianych dla da-

nej gonitwy, a zwłaszcza od tego, czy koń w określonym terminie biegał lub wygrał pierwszą nagrodę określonej wysokości albo uzyskał określoną sumę nagród.

§ 62.

Warunki każdej gonitwy sprzedażnej powinny przewidywać sprzedaż z publicznego przetargu bezpośrednio po ukończeniu gonitwy konia, który zajął pierwsze miejsce u celownika (koni, które przyszły głowa w głowę na pierwszym miejscu). Koń, który zajął pierwsze miejsce u celownika, jest również sprzedany po gonitwie jeżeli:

1) został zdystansowany całkowicie lub częściowo przed sygnałem oznaczającym zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie,
2) biegał pod protestem lub protest zgłoszony po gonitwie nie został rozstrzygnięty przed sygnałem oznaczającym zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie.

Tylko jeden koń jest sprzedawany po gonitwie z wyjątkiem przypadku wygrania gonitwy sprzedażnej głowa w głowę lub przewidzianym w pkt. 1.

§ 63.

Zapisujący konie do gonitwy sprzedażnej w przypadku podjęcia z właściwej księgi stadnej dowodu wpisania konia do tej księgi, powinien dowód ten złożyć w stowarzyszeniu, urządzającym wyścigi konne — w przypadku zaś jeśli dowód ten nie był podjęty z właściwej księgi stadnej, powinien on złożyć temuż stowarzyszeniu zaświadczenie z właściwej księgi stadnej o niepodjęciu tego dowodu. Bez złożenia takiego dowodu zapis nie może być przyjęty. Dowód ten wydaje się nabywcy konia.

§ 64.

Przetarg rozpoczyna się po sygnale oznaczającym zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie.

Przetarg rozpoczyna się od kwoty, która wynosi:

1) dla konia, który zajął pierwsze miejsce u celownika — kwotę szacunku konia, podaną przez właściciela przy zapisywaniu do gonitwy;
2) dla konia, który zajął pierwsze miejsce u celownika głowa w głowę lub został zdystansowany częściowo przed sygnałem oznaczającym zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie — sumę szacunku konia i pierwszej nagrody pomniejszoną o kwotę, którą koń rzeczywiście uzyskał w gonitwie;

3) dla konia, który zajął pierwsze miejsce u celownika, a został zdystansowany całkowicie — sumę szacunku konia i pierwszej nagrody.

Jeśli koń został zdystansowany po dokonaniu sprzedaży, nabywca ma prawo zwrócić go sprzedającemu lub zatrzymać konia.

Jeśli nabywca zgadza się zatrzymać konia, powinien dopłacić kwotę równą nagrodzie, której sprzedający został pozbawiony przez zdystansowanie konia, jeśli zwraca konia — otrzymuje zwrot kwoty, wpłaconej po przybiciu.

§ 65.

Włościciel konia sprzedanego otrzymuje kwotę od której rozpoczęto przetarg. Nadwyżki uzyskane w przetargu pobiera na swoją rzecz stowarzyszenie urządzając wyścigi konne, o ile warunki gonitwy nie stanowią inaczej.

§ 66.

Stowarzyszenie nie ponosi żadnej odpowiedzialności za wady zarówno jawne, jak i ukryte koni sprzedawanych w związku z gonitwą sprzedażną.

§ 67.

Nabywca obowiązany jest całą cenę nabycia uiścić natychmiast po udzieleniu mu przybicia. Jeżeli ceny nie uiści, traci prawa, wynikające z przybicia i nie może uczestniczyć nadal w licytacji, a prowadzący licytację wznowi niezwłocznie przetarg na tego samego konia, poczynając od ceny wywołania.

Jeżeli cena kupna przekracza 500 zł. prezes stowarzyszenia lub jego zastępca może zezwolić na odroczenie wpłaty ustalonej przezeń części kupna nie dłużej jednak niż do godziny trzynastej następnego dnia powszedniego, oraz pod warunkiem, że nabywca wpłaci niezwłocznie conajmniej 1/5 ceny kupna, nie mniej jednak niż 500 zł.

Jeżeli nabywca, któremu odroczono termin wpłacenia części ceny kupna, nie uiści tej części w terminie, określonym w ustępie poprzedzającym, licytacja uznana będzie za niedoszłą do skutku, kwota zaś wpłacona po przybiciu przepada na rzecz stowarzyszenia.

§ 68.

Jeżeli warunki gonitwy sprzedażnej przewidują, że wszystkie konie zapisane do gonitwy mogą podlegać sprzedaży ofertowej przed gonitwą, stosuje się następujące przepisy:

1) oferta o nabycie konia przed gonitwą powinna być złożona Zebraniu Komisarzy na piśmie wraz z zaofiarowaną ceną kupna w gotówce w zamkniętej kopercie. Oferty będą przyjmowane tylko w czasie od ostatecznego terminu, określonego dla wycofania koni z gonitwy, do sygnału, oznaczającego zakończenie ważenia jeźdźców do gonitwy sprzedażnej;
2) cena kupna powinna obejmować kwotę pierwszej nagrody oraz kwotę nie niższą od szacunku podanego przez właściciela konia przy zgłaszaniu go do gonitwy,
3) właściciel stajni nie ma prawa złożyć oferty o nabycie konia z własnej stajni zapisanego do tej gonitwy.

Złożenie oferty wiąże wszystkich składających do czasu przyznania nabycia konia bez względu na to, czy koń miał prawo udziału w gonitwie.

W razie złożenia jednej oferty, składającemu przyznaje się nabycie konia, jeżeli oferta i ofiarowana kwota odpowiada warunkom, określonym w ustępie poprzedzającym. W razie złożenia kilku ważnych ofert, nabycie konia przyznaje się najwięcej dającemu, a gdy kilku oferentów zaofiarowało takie same kwoty, rozstrzyga los.

Całą kwotę zaofiarowaną otrzymuje sprzedawca konia.

Zebranie Komisarzy otwiera oferty w chwili sygnału, oznaczającego zakończenie ważenia jeźdźców do gonitwy sprzedażnej.

Konie sprzedane w trybie określonym w paragrafie niniejszym podlegają automatycznie wycofaniu z gonitwy. Stawki, wpłacone w związku z zapisaniem konia do gonitwy, nie podlegają zwrotowi i przepadają na rzecz stowarzyszenia.

Rozdział VI.

Zapisywanie koni do gonitwy.

§ 69.

Zapis jest pisemnym dowodem zgłoszenia konia do udziału w określonej gonitwie. Jednocześnie ze zgłoszeniem zapisu należy wnieść opłatę (stawkę) przewidzianą w warunkach gonitwy.

Wpłacone stawki nie podlegają zwrotowi z wyjątkiem przypadku określonego w § 92. Zapis nieopłacony lub nie zakredytowany w sposób przewidziany w ogólnych warunkach wyścigów jest nieważny. Jeżeli warunki gonitwy przewidują dokonanie zapisu w kilku terminach i opłacenie stawki w kilku częściach, do udziału w gonitwie uprawnia dokonanie wszystkich zapisów i opłacenie wszystkich części stawki.

Dokonane zapisy nie mogą być wycofane.

§ 70.

Jeżeli wniesiono kilka zapisów, a kwota wpłaconych stawek nie wystarcza na pokrycie należności za wszystkie zapisy, wpłaty zalicza się na kolejne zapisy według wysokości nagród poszczególnych gonitw, poczynając od najwyższej, chyba, że z treści zapisu lub dołączonych dowodów wynika niewątpliwie za którego konia stawki nie wpłacono, lub wpłacono w niedostatecznej wysokości.

W razie wątpliwości, które zapisy należy uznać za nieważne z pośród kilku zapisów do gonitw o równej wysokości nagród — rozstrzyga losowanie, zarządzone przez osobę upoważnioną do otwierania zapisów (pkt 4 § 10).

§ 71.

Zapisy należy składać pisemnie lub telegraficznie w lokalu stowarzyszenia przed upływem oznaczonego terminu.

Zapisy mogą być dokonane przez właścicieli stajen lub przez osoby, które właściciel stajni upoważni do dysponowania koniem.

Zapisy dokonane telegraficznie powinny być potwierdzone w formie pisemnej przed uływem ostatecznego terminu, przewidzianego dla wycofania koni. Jeżeli zapis nie zostanie potwierdzony w tym terminie, Zebranie Komisarzy może nie dopuścić konia do udziału w gonitwie. Zapis zgłoszony telegraficznie nie będzie przyjęty, jeżeli jednocześnie nie została wpłacona stawka.

Jeżeli koń stanowi współwłasność kilku osób, zapis dokonany przez jednego ze współwłaścicieli uważany będzie za dokonany w imieniu wszystkich współwłaścicieli, chyba, że inny sposób zgłaszania zapisów ustalony został w deklaracji złożonej przez współwłaścicieli. Jeżeli od współwłaścicieli wpłynie kilka zgłoszeń sprzecznych, wszystkie uznane będą za nieważne.

Po złożeniu zapisów nie można czynić w dokonanych zapisach żadnych zmian, jak również nie można zastępować dokonanych zapisów innymi.

Formę zapisów określi Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Zapisy niejasne, nieczytelne lub budzące wątpliwości pod względem treści są nieważne.

§ 72.

Zebranie Komisarzy może żądać dowodu stwierdzającego, że osoba dokonywująca zapisu konia do gonitwy uprawniona jest do rozporządzania koniem. Jeżeli uprawnienie osoby zapi-

sującej konia budzi wątpliwości, zapis może być uznany za nieważny.

§ 73.

Jeżeli koń zapisany do gonitwy zostanie sprzedany lub wydzierżawiony, uprawnienia wynikające z zapisu przechodzą na nowonabywcę lub na dzierżawcę; osoba ta winna udowodnić swe uprawnienia.

§ 74.

Zapis dokonany przed urodzeniem się konia (zapis przyszłego przychówku — § 59) powinien zawierać nazwę klaczy, nazwę ogiera, którym klacz została pokryta, a jeżeli klacz została pokryta więcej niż jednym ogierem, nazwy wszystkich tych ogierów, datę ostatniego skoku ogiera oraz imię i nazwisko osoby, będącej właścicielem klaczy w chwili zgłaszania zapisu.

W uzupełnieniu zapisu dokonanego przed urodzeniem źrebięcia, należy przed 31 grudnia roku, w którym źrebię urodziło się, zgłosić stowarzyszeniu przychówek. Zgłoszenie powinno zawierać nazwę, płeć, pochodzenie, maść i odmiany źrebięcia oraz datę i miejsce urodzenia, nazwiska i adresy właściciela i hodowcy źrebięcia.

Zgłoszenie winno być dokonane w miejscu i w czasie określonym w warunkach szczegółowych gonitwy z wczesnymi zapisami. Niedokonanie zgłoszenia przychówku we wskazanym terminie powoduje nieważność zapisu dokonanego przed urodzeniem źrebięcia.

Zapis do gonitwy z wczesnymi zapisami jest nieważny, jeżeli klacz oźrebiła się po dniu 1 lipca.

§ 75.

Każdy zapis konia do gonitwy powinien zawierać określenie gonitwy, do której koń jest zapisany, nazwę konia, nazwisko właściciela, określenie wagi jaką koń ma nieść w gonitwie oraz podpis osoby zgłaszającej konia do gonitwy.

Do gonitwy można zapisać dowolną ilość koni stanowiących własność, współwłasność albo przedmiot użytkowania tej samej osoby, do startu jednak mogą stanąć najwyżej: a) jeden koń w gonitwach sprzedażnych, b) dwa konie w innych gonitwach, c) więcej niż dwa konie wyłącznie w tych gonitwach, do których pierwszy zapis został dokonany co najmniej na rok przed 1 stycznia tego roku, w którym gonitwa ma być rozegrana.

Gonitwa, w której ma być rozegrana pierwsza nagroda niższa niż 1/20 najwyższej pierwszej nagrody rozgrywanej

w danym roku na torze Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, nie może się odbyć, jeżeli do niej nie zapisano przynajmniej dwóch koni różnych właścicieli.

§ 76.

Jeżeli w zapisie do gonitwy sprzedażnej nie podano szacunku konia, uważa się konia za oszacowanego na tę kwotę, do której według warunku gonitwy sprzedażnej zastosowana jest waga normalna.

§ 77.

Zapis będzie uznany za nieważny, jeżeli:

1) nie odpowiada warunkom określonym w § 69 prawideł niniejszych;
2) koń zapisany nie odpowiadał warunkom gonitwy,
3) zapis został dokonany przez osobę nieuprawnioną,
4) zapis został dokonany w formie niezgodnej z prawidłami niniejszymi i instrukcją Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce (§ 69, 71),
5) zapis został dokonany przez osobę zdyskwalifikowaną, lub w jej imieniu albo zapis dotyczy konia stanowiącego własność, współwłasność, albo przedmiot użytkowania osoby zdyskwalifikowanej;
6) zapis dotyczy konia pochodzącego ze stada zdyskwalifikowanego,
7) zapisu do gonitwy z wczesnymi zapisami nie uzupełniono zgłoszeniem przychówku w myśl przepisu § 74.

Nieważność zapisu powoduje również dyskwalifikacja, określona w pkt 5 i 6 ustępu poprzedzającego, jeżeli nastąpiła już po dokonaniu zapisu, a przed zważeniem jeźdźców do gonitwy.

Opłaty dokonane w związku z zapisem uznanym za nieważny przepadają na rzecz stowarzyszenia, w którym zapis został złożony.

Od decyzji o uznaniu zapisu za nieważny służy w terminie 14 dni, licząc od dnia otwarcia zapisów, odwołanie do Sądu Stewardów. Jeżeli Sąd Stewardów uzna zapis za prawidłowy, uchyli decyzję i zarządzi wypłatę tytułem odszkodowania kwoty równej pierwszej nagrodzie przewidzianej dla gonitwy, do której zapis zakwestionowano.

Stowarzyszenie obowiązane jest w ciągu miesiąca przechowywać wszelkie dowody zapisów. W razie wniesienia odwołania, określonego w ustępie poprzedzającym, stowarzyszenie przesyła akta z dowodami zapisów unieważnionych Sądowi Stewardów.

W przypadku nie umieszczenia w programie dziennym przez przeoczenie konia zgłoszonego zgodnie z przepisami prawideł wyścigowych, stowarzyszenie ma prawo sprostować pomyłkę w ciągu 12 godzin od terminu, w którym zapisy zostały otwarte. Konia należy dopuścić do udziału w gonitwie, lecz wyłączyć z gry we wzajemnych zakładach. Jeśli pomyłka nie została sprostowana w tym terminie, koń nie może być dopuszczony do udziału w gonitwie, stowarzyszenie zaś powinno wypłacić właścicielowi tego konia tytułem kary równowartość pierwszej nagrody rozgrywanej w tej gonitwie, a hodowcy równowartość nagrody hodowlanej — premii.

§ 78.

Koń zapisany do gonitwy może być z niej wycofany przez osobę upoważnioną do dysponowania koniem.

Wycofanie konia z gonitwy podlega opłacie w wysokości od ½ do 1½% pierwszej nagrody, przewidzianej dla danej gonitwy.

Oświadczenie o wycofaniu konia z gonitwy jest nieodwołalne.

Wycofanie konia powinno być zgłoszone:

a) w przypadku, gdy czynne są wzajemne zakłady łączne lub gdy czynne są kasy wzajemnych zakładów (totalizatora) poza obrębem toru wyścigowego — na piśmie w biurze stowarzyszenia przed upływem określonego przezeń terminu;
b) w pozostałych przypadkach na piśmie, w miejscu określonym przez prezesa stowarzyszenia, przed rozpoczęciem gonitwy poprzedzającej tę gonitwę, z której koń ma być wycofany, a jeżeli to jest pierwsza gonitwa w danym dniu — na 40 minut przed terminem określonym w programie dla jej rozpoczęcia.

Termin, o którym mowa w pkt a) ustępu poprzedzającego nie może być wcześniejszy, niż cztery godziny ani późniejszy, niż dwie godziny przed terminem wyznaczonym na rozpoczęcie pierwszej gonitwy objętej programem.

Wycofanie konia z gonitwy po terminie określonym w paragrafie niniejszym powoduje ukaranie wycofującego, względnie osoby, która wycofanie spowodowała, chyba, że wycofanie jest usprawiedliwione chorobą konia, stwierdzoną przez lekarza weterynaryjnego — powołanego przez stowarzyszenie.

Spóźnione wycofanie konia nie może być usprawiedliwione chorobą, jeżeli objawy choroby wystąpiły tak wcześnie, że termin zgłoszenia wycofania konia mógł być dotrzymany, a objawy te wskazywały niewątpliwie, że koń nie będzie mógł brać udziału w gonitwie.

Rozdział VII.

Gonitwy.

§ 79.

Konie biorące udział w gonitwach powinny być przyprowadzone na miejsce wskazane przez komisarzy nie później niż na godzinę przed terminem ustalonym w programie dziennym dla rozpoczęcia gonitwy.

Koń powinien być na pierwszy sygnał niezwłocznie osiodłany i wyprowadzony na okólnik. Na drugi sygnał konie i jeźdźcy powinni być całkowicie przygotowani do gonitwy.

Na trzeci sygnał jeźdźcy wyjeżdżają na tor w celu udania się na start i przejeżdżają przed komisarzami, stosownie do otrzymanych instrukcji.

§ 80.

Na pisemną prośbę właściciela stajni przewodniczący Zebrania Komisarzy może zezwolić na wyjechanie wprost na start bez obowiązku przejeżdżania przed komisarzami.

Zezwolenie nie może być udzielone, jeżeli:

1) gonitwa jest przedażna,
2) nagroda w gonitwie jest wyższa niż 1/20 najwyższej pierwszej nagrody, rozgrywanej w danym roku na torze Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce;
3) koń ma biegać po raz pierwszy na danym torze.

Prośbę o zwolnienie należy wnieść na piśmie łącznie z ostatnim zapisem konia do gonitwy. Udzielenie zezwolenia podlega opłacie w wysokości 50 zł.

§ 81.

Wszyscy jeźdźcy dosiadający koni, biorących udział w gonitwie, powinni być zważeni w obecności sędziego u wagi, który sprawdza i zapisuje wagę jeźdźców. Zważenie powinno nastąpić najpóźniej na 30 minut przed terminem określonym w programie dla rozpoczęcia pierwszej gonitwy, a w następnych gonitwach przed sygnałem oznaczającym wyjeżdżanie jeźdźców na start do gonitwy poprzedzającej (§ 79).

Po zważeniu jeźdźców następuje ogłoszenie numerów koni, nazwisk jeźdźców i stwierdzonej wagi w stosunku do wszystkich koni biorących udział w gonitwie.

Jeżeli waga jeźdźca, mającego dosiadać konia, nie została przed gonitwą sprawdzona, koń nie może brać udziału w gonitwie, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w § 95.

Waga jeźdźca w rozumieniu prawideł niniejszych oznacza wagę człowieka oraz wszystkich przedmiotów, które koń niesie w gonitwie, z wyjątkiem nogawek, bandaży, napierśnika, uzdy, okularów i bata.

§ 82.

Ustalenie wagi, jaką koń ma nieść stosownie do warunków gonitwy, ciąży na osobie uprawnionej do dysponowania koniem w chwili ważenia jeźdźca do gonitwy, osoba ta obowiązana jest zgłosić tę wagę sędziemu u wagi.

W wypadku pomyłki osoba zgłaszająca wagę sędziemu może sprostować ją do momentu sygnału oznaczającego zakończenie ważenia jeźdźców do danej gonitwy. Po upływie tego terminu należy zawiadomić o pomyłce Zebranie Komisarzy. Zebranie Komisarzy w tym przypadku nie dopuszcza konia do udziału w gonitwie.

Organa wyścigowe nie są obowiązane badać, czy waga została prawidłowo ustalona i nie ponoszą odpowiedzialności za skutki mylnego ustalenia wagi.

§ 83.

Przed każdą gonitwą sędzia u wagi doręcza sędziom u startu i u celownika wyciąg z programu dziennego gonitw z wyszczególnieniem koni, biorących udział w poszczególnych gonitwach, nazwisk i wagi jeźdźców oraz numerów porządkowych koni u startu.

§ 84.

Po odbytej gonitwie jeźdźcy powinni podjechać do wagi i tam osobiście konia rozsiodłać. Waga jeźdźców podlega po gonitwie ponownemu sprawdzeniu w obecności sędziego u wagi. Jeżeli wskutek wypadku jeździec nie może do wagi podjechać, należy go doprowadzić, a konia może rozsiodłać inna osoba za zezwoleniem Zebrania Komisarzy.

Jeździec, którego waga po gonitwie okazała się niższa lub wyższa od wagi stwierdzonej przed gonitwą, może być ukarany.

§ 85.

Konie pozostają rozsiodłane u wagi do czasu sprawdzenia wagi wszyskich jeźdźców, biorących udział w gonitwie. Jeźdźcy obowiązani są pozostać w miejscu ważenia do czasu zwolnienia ich przez sędziego u wagi. Koniec sprawdzania wag podaje się do publicznej wiadomości specjalnym sygnałem, jeżeli przewodniczący Zebrania Komisarzy nie zarządzi inaczej.

§ 86.

Starter wywołuje nazwiska jeźdźców w miejscu startu. Każdy koń, którego jeździec odpowiedział na wywołanie, jest w dyspozycji startera.

Starter może zwolnić konia ze swej dyspozycji:

a) z przyczyn szczególnie uzasadnionych — na prośbę jeźdźca;
b) w przypadku, gdy jeździec bez własnej winy opóźni podejście do startu — z własnej inicjatywy.

Decyzja startera jest ostateczna. Starter podaje tę decyzję niezwłocznie do wiadomości sędziów obserwatorów przed przystąpieniem do startowania.

Jeżeli koń zwolniony z dyspozycji startera weźmie udział w gonitwie, będzie zdystansowany, a jeździec dosiadający konia podlega karze.

Koń zwolniony z dyspozycji startera będzie uważany za konia, który biegał w rozumieniu § 25.

U startu jeźdźcy zajmują miejsca wylosowane poczynając od wewnętrznej linii toru wyścigowego.

Losowanie miejsc odbywa się w czasie i w trybie określonym instrukcją Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

§ 87.

Starter przystępuje do startowania na sygnał do rozpoczęcia startu dany na polecenie sędziów obserwatorów.

Jeźdźcy powinni wyrównać konie w odległości nie większej niż 30 m od miejsca startu. Start należy robić z miejsca lub ze stępa.

Jeźdźcom nie wolno ruszać ze startu zanim wstęgi maszyny nie zostaną podniesione.

W wypadku, gdy jeden lub kilka koni ruszy przed podniesieniem wstęg maszyny do startowania — sędzia u startu nie ma obowiązku wstęg podnosić.

Po wyrównaniu koni starter zarządza podniesienie wstęg maszyny do startowania co jest sygnałem dla jeźdźców do ruszenia ze startu. Starter nie jest obowiązany oczekiwać na konia, który nie zdążył podejść do startu. Jeźdźcowi, którego koń nie zdążył podejść do startu, nie wolno doganiać pozostałych koni.

§ 88.

Sędzia u startu rozstrzyga ostatecznie o ważności startu.

Jeżeli starter po podniesieniu wstęg maszyny do startowania stwierdzi, że konie wystartowały w sposób naruszający rów-

ność szans, powinien uznać start za nieprawidłowy i dać sygnał do zawrócenia koni.

W razie przeoczenia przez jeźdźców sygnału do zawrócenia koni gonitwa jest nieważna.

Start może być dokonany również chorągiewką bez użycia maszyny do startowania.

Szczegółowe przepisy o startowaniu określi instrukcja Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

§ 89.

Starter może zmieniać kolejność miejsc koni, wyznaczać koniowi miejsce z tyłu lub na zewnątrz szeregu, a nawet usunąć ze startu w przypadkach, gdy koń jest narowny, złośliwy, zarzuca się, albo w inny sposób przeszkadza prawidłowemu i szybkiemu dokonaniu startu.

Niezależnie od uprawnień, przewidzianych w ustępie poprzedzającym, starterowi służy prawo składania wniosków do Zebrania Komisarzy o ukaranie jeźdźców i trenerów.

Trener może być ukarany za wysłanie na start konia, który nie umie prawidłowo startować.

§ 90.

W przypadkach wyjątkowych Zebranie Komisarzy może na pisemną prośbę, wniesioną przed upływem ostatecznego terminu określonego dla zapisywania koni do gonitwy, zezwolić na puszczenie konia ze startu z ręki lub z tyłu (z poza szeregu koni).

Gonitwa.

§ 91.

Nie wolno wysyłać na start konia, jeśli nie ma się zamiaru wygrania gonitwy.

Jeźdźcy mają obowiązek dokładania wszelkich starań, aby gonitwę wygrać, a w razie niemożności wygrania — przynajmniej zająć płatne miejsce.

§ 92.

Jeźdźcy dosiadający konie w gonitwie powinni znać dokładnie tor na którym odbywa się gonitwa.

Każda gonitwa powinna się odbyć na dystansie ustalonym w jej warunkach.

Gonitwa, która odbyła się na innym dystansie niż ustalony w jej warunkach, jest nieważna. Gonitwa taka może być powtórzona tego samego dnia na właściwym dystansie, jeżeli Zebranie Komisarzy uzna to za możliwe technicznie, a do powtórzenia gonitwy zostaną zgłoszone przed początkiem ostatniej gonitwy, przewidzianej programem na dany dzień, przynajmniej dwa konie różnych właścicieli, które brały udział w nieważnej gonitwie.

Stawki wpłacone przy zapisywaniu koni do gonitwy nieważnej ulegają zwrotowi, o ile koń nie brał udziału w powtarzanej gonitwie.

Sposób zgłaszania koni do powtórzenia gonitwy ustali Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

§ 93.

Poza przypadkami określonymi w §§ 88, 92 gonitwa jest nieważna jeżeli:

1) żaden z koni nie dopełnił warunków gonitwy lub żaden nie odpowiadał jej warunkom;
2) wszystkie konie zmyliły tor lub wyszły poza tor;
3) wszystkie konie uległy po gonitwie zdystansowaniu.

§ 94.

Koń, który przeciął drogę innemu koniowi, którego nie wyprzedził jeszcze przynajmniej o dwie długości, popchnął go, potrącił, lub w inny sposób przeszkodził mu w biegu, podlega zdystansowawaniu.

§ 95.

Jeżeli jeździec po zważeniu uległ wypadkowi, a nie ma już czasu na zważenie innego jeźdźca, przewodniczący Zebrania Komisarzy może zezwolić, aby konia dosiadł inny jeździec tej samej kategorii nie zważony przed gonitwą. Jeździec taki powinien mieć prawo dosiadania koni w gonitwach, odpowiadać warunkom gonitwy i mieć prawo do takiej samej ulgi wagi, jak jeździec, którego zastępuje.

Jeżeli jednak po ukończeniu gonitwy okaże się, że wskutek zastępstwa koń niósł w gonitwie wagę nieodpowiadającą warunkom gonitwy, zastosowanie mają przepisy § 32 pkt. 7.

§ 96.

Słupy dystansowe powinny się znajdować na torze przed celownikiem w odległości, która wynosi:

1) przy dystansie do 1600 m — 50 m;
2) przy dystansie ponad 1600 m do 3000 m — 100;
3) przy dystansie ponad 3000 m — 250 m.

§ 97.

Koniom biorącym udział w gonitwie nie wolno dawać żadnych środków w celu pobudzenia, wzmocnienia lub uspokojenia, ani też stosować w tym celu jakichkolwiek zabiegów.

Niezbędne lekarstwa mogą być po zapisaniu konia do gonitwy dawane jedynie na zarządzenie i w obecności lekarza weterynaryjnego powołanego przez stowarzyszenie i z wiedzą prezesa. Jeżeli lekarstwo jest stosowane wewnętrznie, lekarz weterynaryjny obowiązany jest złożyć w kancelarii stowarzyszenia odpis recepty.

W miarę potrzeby przewodniczący Zebrania Komisarzy może zarządzić zastosowanie środków mających na celu uniemożliwienie dania koniowi środka podniecającego, wzmacniającego lub uspakajającego. Nie zastosowanie się do tych zarządzeń powoduje wykluczenie konia od udziału w gonitwie, niezależnie od skutków karnych, przewidzianych w prawidłach niniejszych.

Przewodniczący Zebrania Komisarzy może zarządzić pobranie śliny lub wydzielin konia do analizy, powiadamiając o tym zarząd stajni. Przedstawiciel zarządu stajni może być obecny przy pobieraniu próbki i żądać aby próbka była zabezpieczona.

Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce ustali szczegółowy tryb postępowania przy pobieraniu próby śliny i wydzielin konia do analizy.

Jeżeli koń, którego ślinę lub wydzieliny poddano analizie, zajmie w gonitwie miejsce płatne, wypłata przysługującej mu nagrody zostanie odroczona do czasu uzyskania wyników analizy.

Celownik.

§ 98.

Kolejność w jakiej konie minęły celownik ustala sędzia u celownika.

Sędzia powinien w miarę możności ustalić w jakiej kolejności minęły celownik wszystkie konie biorące udział w gonitwie, obowiązany zaś jest ustalić co najmniej w jakiej kolejności przeszły konie na wszystkich miejscach płatnych i pierwszym nie płatnym.

Ustalając kolejność, sędzia u celownika określi — w sposób ustalony instrukcją Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni

w Polsce — odległość, jaka dzieliła konie, gdy mijały celownik na miejscach płatnych oraz stopień wysiłku z jakim koń wygrał gonitwę.

Ustalenie sędziego u celownika nie podlega uchyleniu ani zaskarżeniu.

Ustalenie swe sędzia u celownika wpisuje niezwłocznie do księgi protokółów gonitw i stwierdza swym podpisem, po czym zarządza wywieszenie przy celowniku numerów koni, które zajęły miejsca płatne dla wzajemnych zakładów, w ustalonej przezeń kolejności. Ustalenie to nie przesądza kolejności przyznania płatnych miejsc w gonitwie.

Ustalenie kolejności miarodajne dla wypłat we wzajemnych zakładach następuje po sygnale oznaczającym zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie to jest po sprawdzeniu wagi i rozstrzygnięciu ewentualnych protestów, które mogą wpłynąć w terminach przewidzianych w § 123 pkt. 2 i 3.

Na znak, iż kolejność przyznanych miejsc płatnych, obowiązująca dla wypłat we wzajemnych zakładach, jest ostatecznie ustalona, przy numerach wywieszonych na słupie przy celowniku umieszcza się zieloną chorągiew.

Kolejność ustalona dla wypłat we wzajemnych zakładach nie przesądza możności zdystansowania konia na skutek protestów zgłoszonych w późniejszym terminie, zgodnie z przepisami prawideł niniejszych.

Jako przyrząd pomocniczy przy ustalaniu kolejności, w jakiej konie minęły celownik, może być stosowane urządzenie kinematograficzne. Sposób ustalania kolejności przy pomocy urządzenia kinematograficznego określi instrukcja Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Rozdział VIII.

Hodowcy, właściciele stajen wyścigowych, menażerowie, trenerzy, jeźdźcy i służba stajenna.

§ 99.

Za hodowcę konia w rozumieniu prawideł niniejszych uważa się właściciela (współwłaścicieli) klaczy (matki konia) w chwili jej ożrebienia.

§ 100.

Za właściciela stajni wyścigowej w rozumieniu prawideł niniejszych uważa się osobę, której deklaracja określona w § 103 została przyjęta przez Zebranie Komisarzy.

§ 101.

Przepisy prawideł niniejszych, dotyczące właścicieli koni, dotyczą również wszystkich osób, które końmi rozporządzają na podstawie umów, zawartych z właścicielami koni, o ile poszczególne przepisy nie stanowią inaczej.

§ 102.

Stajnią wyścigową może kierować tylko zarządca stajni (menażer) upoważniony do tego przez właściciela stajni i który uzyskał zezwolenie (licencję) od Zarządu Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

§ 103.

Osoba zamierzająca zgłaszać konie do wyścigów, powinna złożyć stowarzyszeniu, na którego torze konie mają biegać, własnoręcznie podpisaną deklarację, zawierającą:

1) imię, nazwisko i adres właściciela stajni, a jeżeli konie nie są jego własnością, również imię, nazwisko i adres właściciela koni oraz odpis umowy z właścicielem koni, na podstawie której właściciel stajni użytkuje cudze konie;
2) nazwisko i adres menażera lub osoby upoważnionej do zapisywania koni do gonitw;
3) nazwisko i adres osoby trenującej konie;
4) wykaz osob zatrudnionych w stajni;
5) wykaz koni, z których stajnia się składa z podaniem: nazw, płci, wieku, maści, pochodzenia, nazwisk hodowców oraz wysokości nagród i sumy nagród, jakie poszczególne konie uzyskały w roku, w którym zgłoszenie następuje oraz w roku poprzedzającym zgłoszenie;
6) określenie barw, pod jakimi konie z danej stajni mają biegać.

Deklaracja powinna również zawierać oświadczenie:

1) że właściciel stajni nie będzie rościć pretensji do stowarzyszenia z powodu śmierci, okaleczenia, utraty lub zmniejszenia wartości konia w związku z przygotowaniem koni do gonitw i udziałem w gonitwach;
2) że będzie punktualnie regulował menażerom, trenerom, dżokejom, jeźdźcom i służbie stajennej wszelkie należności za obsługę stajni wyścigowej i godzi się na poddanie ewentualnych spraw spornych w tym zakresie rozstrzygnięciu Zebrania Komisarzy.

Wszelkie zmiany dotyczące danych określonych w pkt 1 — 6 z wyjątkiem wysokości nagród i sumy nagród powinny być zgłoszone na piśmie w ciągu 48 godzin po ich zaistnieniu.

W przypadkach, gdy deklaracja nasuwa wątpliwości, Zebranie Komisarzy może przeprowadzić dochodzenie celem ustalenia, czy dane przytoczone w deklaracji odpowiadają rzeczywistości i zależnie od wyników dochodzenia przyjąć deklarację, odmówić przyjęcia lub cofnąć już przyjętą.

Odmowa przyjęcia deklaracji lub cofnięcie już przyjętej powinno być stwierdzone umotywowaną decyzją, od której służy odwołanie do Sądu Stewardów w terminie siedmiu dni od dnia jej ogłoszenia.

Jeżeli Zebranie Komisarzy nie odmówi przyjęcia deklaracji w ciągu dwuch miesięcy od jej złożenia, deklarację uważa się za przyjętą.

Konie objęte deklaracją nie mogą być zapisywane do gonitw do czasu przyjęcia deklaracji przez Zebranie Komisarzy.

Konie nie zgłoszone w sposób przewidziany w § niniejszym nie mogą być zapisywane do gonitw.

W zastępstwie właścicieli stajen deklaracje (uzupełnienia deklaracyj) mogą składać tylko upoważnione przez nich osoby, podlegające prawidłom wyścigowym.

§ 104.

Umowy, na podstawie których właściciele stajen zgłaszają do wyścigów konie nie stanowiące ich własności (umowy, spółki, dzierżawy koni, oddania koni na procenty i t. p.) powinny być zawarte w formie pisemnej.

Streszczenie tych umów, podlegające włączeniu do zgłoszenia stajni wyścigowej stowarzyszeniu (§ 103 pkt 1), powinny zawierać:

1) nazwiska, imiona oraz adresy stron umawiających się (wspólników);
2) nazwisko i imię oraz adres osoby upoważnionej do występowania imieniem spółki;
3) wykaz koni będących przedmiotem spółki lub umowy dzierżawnej;
4) ograniczenia i zastrzeżenia dotyczące prawa rozporządzania koniem oraz pobierania wygranych nagród;
5) czas trwania umowy;
6) podpisy wszystkich umawiających się lub wspólników.

Rozwiązanie umowy oraz każda zmiana warunków umowy powinny być również zgłoszone.

Stowarzyszenie nie weźmie pod uwagę zawarcia umowy, jej zmiany ani jej rozwiązania, zanim nie zostanie to zgłoszone w sposób przewidziany w ustępie poprzedzającym, choćby stro-

ny umawiające się następnie dowiodły, że w danej chwili umowa istniała, została zmieniona lub już istnieć przestała.

Przepis § 103 ust 4 ma analogiczne zastosowanie.

Zgłoszenie spółki ze wszelkimi szczegółami powinno być ogłoszone w najbliższym numerze „Wiadomości Wyścigowych".

§ 105.

Konie powinny być zapisywane do gonitw pod nazwiskiem właściciela stajni lub jeżeli właściciel stajni uzyskał na to zezwolenie zarządu Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce — pod pseudonimem stajni.

§ 106.

Właściciel i zarządcy stajen oraz trenerzy mogą w gonitwach, w których biorą udział konie z ich stajen lub będące pod ich opieką, czynić zakłady tylko na te konie. Wzbronione jest czynienie zakładu przeciw koniowi z własnej stajni lub przeciw koniowi ze stajni, którą się zarządza, lub też przeciw koniowi, którego się trenuje.

§ 107.

Osoba trenująca konia obowiązana jest zgłosić stowarzyszeniu w ciągu 12 godzin od wystąpienia pierwszych objawów każdy wypadek zachorowania konia.

Wyjątek stanowią kulawizny, okaleczenia i choroby oczu.

§ 108.

Konie poszczególnych właścicieli powinny biegać w barwach zatwierdzonych na wniosek właściciela przez Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce. Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce może zażądać zmiany zatwierdzonych barw.

Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce pobiera opłaty: za zatwierdzenie barw — 100 zł, za zatwierdzenie zmiany barw — 300 zł. Zatwierdzenie zmiany barw dokonanej na żądanie Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce opłacie nie podlega.

Zatwierdzonych barw nie wolno w gonitwach używać nikomu, prócz osób, na rzecz których barwy zatwierdzono. Prawo do używania barw wygasa z upływem trzech lat od dnia 1 stycznia tego roku, w którym barwy ukazały się po raz ostatni na torze któregokolwiek ze stowarzyszeń urządzających wyścigi konne.

§ 109.

Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce prowadzi ewidencję zatwierdzonych barw i ogłasza corocznie przed rozpoczęciem sezonu wyścigowego w „Wiadomościach Wyścigowych“ wykaz barw, prawo używania których nie wygasło, jak również wszelkie zmiany barw, dokonane w ciągu sezonu wyścigowego.

§ 110.

Prezesi stowarzyszeń urządzających wyścigi konne mogą w przypadkach wyjątkowych zezwalać na używanie barw niezatwierdzonych jeszcze przez Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, nie dłużej jednak niż na przeciąg sześciu dni wyścigowych.

§ 111.

Szczegółowe przepisy o stroju w jakim jeźdźcy powinni dosiadać koni w gonitwach określi instrukcja Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Rozdział IX.

Służba stajenna.

§ 112.

Za służbę stajenną w rozumieniu prawideł niniejszych uważa się osoby, które w stajniach wyścigowych spełniają czynności związane z obsługą koni, a mianowicie: uczni stajennych, stajennych niewyszkolonych, stajennych wyszkolonych i starszych stajennych.

Uczniem stajennym jest osoba, która na podstawie umowy z upoważnionym do szkolenia właścicielem stajni lub upoważnioną do szkolenia osobą trenującą konie, odbywa w stajni wyścigowej systematyczną pięcioletnią naukę według programu ustalonego przez Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Uczeń stajenny, który wygrał 50 gonitw, nazywa się kandydatem na dżokeja.

Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce może upoważnić do szkolenia uczniów stajennych osoby dokładnie obeznane ze sprawami wyścigów konnych i trenowaniem koni, o nienagannym prowadzeniu się, nie karane za czyny określone w § 159 prawideł niniejszych. Upoważnienie

wydaje się do odwołania. Lista osób upoważnionych podlega ogłoszeniu w „Wiadomościach Wyścigowych".

Szczegółowe przepisy o odbywaniu nauki określi Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Stajennym może być chłopiec, który ukończył 16 lat życia; od stajennego nie wymaga się żadnych szczególnych kwalifikacyj.

O odbyciu nauki należy wydać uczniowi zaświadczenie, na podstawie którego staje się wyszkolonym stajennym. Jeżeli naukę odbywano w kilku stajniach, zaświadczenie wydają wszyscy właściciele stajen lub osoby trenujące konie, z wyjątkiem przypadku, gdy uczeń utracił prawo do otrzymania zaświadczenia wskutek samowolnego opuszczenia miejsca nauki.

Właściciele lub zarządzający stajniami mogą ustanawiać w charakterze starszych stajennych tylko stajennych wyszkolonych, którzy po odbyciu nauki określonej w ust. 1 złożyli z pomyślnym wynikiem egzamin przed komisją wyznaczoną przez zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, który ustali program egzaminów.

Trenowanie koni.

§ 113.

Uprawnionymi do przygotowania koni do wyścigów (trenowania) są wyłącznie osoby, posiadające zezwolenie (licencję) na trenowanie koni.

Od obowiązku posiadania zezwolenia (licencji) na trenowanie koni zwolnieni są:

a) członkowie honorowi i zwyczajni stowarzyszeń urządzających wyścigi konne, o ile trenują konie własne;
b) oficerowie W. P. pozostający w służbie czynnej, o ile trenują konie własne oraz powierzone im konie wojskowe.

Licencja może być nieograniczona — uprawniająca do trenowania wszelkich koni, lub ograniczona — uprawniająca do trenowania koni, należących do stajen określonych w licencji.

Licencja nieograniczona może być udzielona tylko trenerom.

Licencja ograniczona może być udzielona na wniosek właściciela stajni starszym stajennym, dżokejem, którzy zdali z pomyślnym wynikiem egzamin przewidziany dla starszych stajennych oraz innym osobom, które Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce uzna za uzdolnione do trenowania koni.

Trenerem może być osoba, która w ciągu co najmniej trzech lat przygotowywała konie do gonitw na podstawie licencji i złożyła z wynikiem dodatnim egzamin, jeżeli konie przez tę osobę trenowane wygrały co najmniej 100 gonitw.

Program egzaminów dla trenerów ustala i komisje egzaminacyjne wyznacza zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce powinno zawiadamiać Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych o terminach egzaminów z dołączeniem listy kandydatów podlegających egzaminowi. W egzaminach może brać udział delegat Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Jeźdźcy.

§ 114.

Jeźdźcem w rozumieniu prawideł niniejszych jest ten, kto dosiada koni w gonitwach.

W gonitwach mogą dosiadać koni jedynie:

1) oficerowie W. P. w służbie czynnej;
2) honorowi i zwyczajni członkowie stowarzyszeń urządzających wyścigi konne;
3) osoby posiadające zezwolenie na dosiadanie koni w gonitwach, w charakterze jeźdźca amatora;
4) dżokeje i uczniowie stajenni, którzy otrzymali licencję na dosiadanie koni w gonitwach.

Zezwoleń na dosiadanie koni w gonitwach w charakterze jeźdźca amatora udziela zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce według swobodnego uznania. Zezwolenie może być w każdym czasie cofnięte.

Jeźdźcom amatorom nie wolno przyjmować wynagrodzenia za dosiadanie koni w gonitwach.

§ 115.

Dżokejem może zostać osoba, która wygrała na torach stowarzyszeń urządzających wyścigi konne przynajmniej 150 gonitw.

Uzyskanie licencji dżokeja lub jeźdźca od zagranicznych instytucyj wyścigowych nie uprawnia do dosiadania koni w wyścigach urządzanych w Polsce; zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce może jednak udzielić licencji osobie, która posiada licencję od zagranicznych instytucyj wyścigowych, bez względu na to, czy osoba ta odpowiada wymaganiom, określonym w prawidłach niniejszych.

§ 116.

Licencje na trenowanie koni, zarządzanie stajnią wyścigową oraz na dosiadanie koni w gonitwach udziela na okres jed-

nego roku zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce według swobodnego uznania.

Tryb postępowania przy udzielaniu licencji określi zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce. Za wydanie licencji mogą być pobierane opłaty w wysokości ustalonej przez zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Decyzja w sprawie udzielenia lub odmowy wydania licencji na rok następny powinna być wydana i ogłoszona w „Wiadomościach Wyścigowych" przed dniem 15 grudnia każdego roku.

§ 117.

W czasie sezonu wyścigowego prezes stowarzyszenia, na którego torze odbywają się wyścigi, może na wniosek zarządu stajni udzielać zezwolenia na dosiadanie koni pochodzących z tej stajni, na przeciąg czasu nie dłuższy niż dwa tygodnie, osobom podlegającym prawidłom wyścigowym, lecz nie odpowiadającym warunkom określonym w § 114.

§ 118.

Urzędnicy stowarzyszenia urządzającego wyścigi konne nie mogą posiadać stajen wyścigowym, zarządzać takimi stajniami, jak również trenować koni lub dosiadać koni w gonitwach, z wyjątkiem dosiadania koni na torach stowarzyszeń, w których nie są zatrudnieni — w charakterze jeźdźców amatorów w gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla takich jeźdźców.

§ 119.

Dżokejom, starszym stajennym, stajennym i uczniom stajennym nie wolno być właścicielami lub współwłaścicielami koni biorących udział w gonitwach, w jakiejkolwiek formie uczestniczyć w spółkach, mających na celu prowadzenie stajni wyścigowej oraz czynić zakładów ani bezpośrednio, ani za pośrednictwem osób trzecich.

§ 120.

Jeździec, który z zarządem jednej stajni wyścigowej zawarł umowę o pracę, nie może dosiadać koni pochodzących z innych stajen wyścigowych bez pisemnego zezwolenia pracodawcy.

§ 121.

Prawa i obowiązki zarządców stajen wyścigowych, trenerów, dżokejów, jeźdźców i służby stajennej i ich stosunek do

właścicieli stajen wyścigowych określi — z zachowaniem przepisów prawideł niniejszych i innych obowiązujących przepisów prawa — regulamin, wydany przez zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Regulamin ten podlega zatwierdzeniu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Rozdział X.

Protesty.

§ 122.

Zastrzeżenia z powodu nieprawidłowości gonitwy (protesty) mogą wnosić:

a) komisarze i sędziowie wyścigowi, oraz
b) zainteresowni: właściciele stajen wyścigowych lub ich pełnomocnicy, zarządzający stajniami wyścigowymi, hodowcy koni, osoby trenujące konie, biorące udział w gonitwie oraz jeźdźcy dosiadający takich koni.

Protesty dotyczące gonitw można składać:

a) na torze w dniu, w którym gonitwy te odbywają się — tylko sędziemu u wagi;
b) w pozostałych przypadkach — przewodniczącemu Zebrania Komisarzy.

Protest zgłoszony ustnie przez osoby określone w ust. 1 pkt. b) powinien być potwierdzony na piśmie przed upływem terminu określonego w § 123 dla składania protestów.

Organ przyjmujący zgłoszenie protestu od osób, określonych w ust. 1 pkt. b), powinien na żądanie zgłaszającego wydać pisemne zaświadczenie, że protest został zgłoszony w terminie.

Osoby, określone w ust. 1 pkt b), w razie zgłoszenia protestu oczywiście bezpodstawnego, ulegają karze stosownie do przepisu § 160 pkt 4.

Terminy zgłaszania protestów.

§ 123.

Protest może być zgłoszony tylko w następujących terminach:

1) jeżeli dotyczy nieprawidłowego oznaczenia dystansu gonitwy — najpóźniej do sygnału, oznaczającego wyjeżdżanie jeźdźców na start do gonitwy poprzedzającej, a jeżeli protest dotyczy pierwszej gonitwy — najpóźniej na 30 minut przed terminem, określonym w programie dla rozpoczęcia tej gonitwy;

2) jeżeli dotyczy różnicy między wagą jeźdźca stwierdzoną po gonitwie, a wagą zadeklarowaną przed gonitwą — do czasu zanim jeździec, którego wagi dotyczy zarzut, nie zejdzie z wagi;
3) jeżeli dotyczy zarzutu niedopełnienia przed gonitwą formalności, określonej w § 79, nie zważenia jeźdźca przed lub po gonitwie, niezgodnego z przepisami postępowania jeźdźca w czasie gonitwy, zmylenia toru lub innej nieprawidłowości w przebiegu gonitwy — najpóźniej do sygnału oznaczającego zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie;
4) jeżeli dotyczy zarzutu zastosowania do konia środka podniecającego lub uspakajającego albo dania koniowi w dniu gonitwy lekarstwa wbrew przepisowi § 97 — najpóźniej do sygnału, oznaczającego zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie;
5) jeżeli dotyczy zarzutu, że waga, jaką koń miał nieść w gonitwie, została przez osobę zgłaszającą nieprawidłowo ustalona, że koń nie miał prawa brania udziału w gonitwie, albo że był trenowany przez osobę do tego nie uprawnioną, lub że konia dosiadał w gonitwie jeździec, który nie był do tego uprawniony, albo który nie odpowiadał warunkom gonitwy, lub który został pozbawiony prawa dosiadania koni, że zapis konia do gonitwy był nieważny, jak również wszelkie inne protesty, dotyczące zarzutów nie określonych w paragrafie niniejszym — najpóźniej przed upływem 48 godzin po zakończeniu gonitwy;
6) jeżeli dotyczy zarzutu, że świadectwo pochodzenia konia, biorącego udział w gonitwie zostało sfałszowane, albo że koń został zamieniony lub zamiast konia zgłoszonego do gonitwy podstawiono innego konia — najpóźniej przed upływem 60 dni po ukończeniu gonitwy.

Protesty zgłoszone po upływie terminów, określonych w ustępie poprzedzającym, będą pozostawione bez rozpoznania.

§ 124.

Protesty rozstrzyga Zebranie Komisarzy tego stowarzyszenia, na którego torze odbywała się gonitwa, z powodu której protest został zgłoszony.

Przed powzięciem decyzji Zebranie Komisarzy obowiązane jest wysłuchać osoby interesowane.

Decyzje Zebrania Komisarzy w sprawach protestów, wniesionych z przyczyn określonych w § 123 pkt 2 i 3, są ostateczne i zaskarżeniu nie podlegają, od decyzji w sprawach protestów z innych przyczyn służy odwołanie do Sądu Stewardów w ciągu dni siedmiu, licząc od dnia ogłoszenia decyzji osobom interesowanym.

§ 125.

Protesty wniesione z przyczyn, określonych w § 123 pkt 2 i 3 muszą być rozstrzygnięte przed sygnałem oznaczającym zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie.

Protesty wniesione z przyczyn, określonych w § 123 pkt 1, 4, 5 i 6 — jeżeli rozstrzygnięcie ich nie jest możliwe przed sygnałem oznaczającym wyjeżdżanie jeźdźców na start do gonitwy poprzedzającej, a jeżeli chodzi o protesty, dotyczące pierwszej gonitwy — na 30 minut przed terminem określonym w programie dla rozpoczęcia tej gonitwy — nie mogą być rozpatrywane w tym samym dniu.

Rozdział XI.

Lista zastrzeżeń.

§ 126.

Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce prowadzi „Listę Zastrzeżeń“, która zawierać będzie wykaz osób, których prawo zajmowania się wyścigami konnymi zostaje zawieszone z powodu nieuregulowania finansowych zobowiązań lub orzeczonych grzywien.

§ 127.

Osoby podlegające prawidłom wyścigowym, które:

1) w ciągu miesiąca po upływie terminu, określonego przez Zebranie Komisarzy, mimo upomnienia nie uiściły prawomocnie orzeczonej grzywny lub nie zwróciły nagrody, podlegającej zwrotowi, stosownie do przepisu § 47;
2) w ciągu miesiąca nie uiściły opłat przewidzianych za: zapisywanie koni do gonitw, wycofywanie koni z gonitw, zatwierdzenie lub zmianę barw;
3) wbrew rozstrzygnięciu Zebrania Komisarzy (§ 103 ust. 2 pkt 2) zalegają w ciągu tygodnia z uiszczeniem należności za obsługę stajni wyścigowej — mogą być na podstawie decyzji Zebrania Komisarzy wciągnięte na listę zastrzeżeń.

Wciągnięcie na listę zastrzeżeń powoduje zawieszenie w prawach zajmowania się wyścigami z dniem ogłoszenia w „Wiadomościach Wyścigowych“.

Każde wciągnięcie na listę zastrzeżeń i wykreślenie z tej listy podlega niezwłocznemu ogłoszeniu w „Wiadomościach Wyścigowych“.

Na listę zastrzeżeń mogą być na prawach wzajemności wciągane osoby, wciągnięte na listę zastrzeżeń zagranicznych instytucyj urządzających wyścigi konne.

Uiszczenie należności, z powodu zalegania z którą nastąpiło wciągnięcie na listę zastrzeżeń, jak również skreślenie z listy zastrzeżeń zagranicznej instytucji urządzającej wyścigi konne, powoduje automatyczne skreślenie z listy zastrzeżeń.

Rozdział XII.

Prawidła gonitw przeszkodowych.

§ 128.

O ile przepisy rozdziału niniejszego nie stanowią inaczej, do gonitw przeszkodowych stosuje się przepisy pozostałych rozdziałów prawideł wyścigowych.

§ 129.

Gonitwy przeszkodowe dzielą się na: gonitwy z płotami i gonitwy z przeszkodami.

Gonitwy z płotami.

§ 130.

W gonitwach z płotami mogą brać udział konie (ogiery, klacze i wałachy):

1) trzyletnie (po dniu 1 lipca) oraz starsze pełnej krwi, wysokiej półkrwi angielskiej i półkrwi angielskiej;
2) czteroletnie i starsze arabskie oraz anglo-arabskie półkrwi;
3) anglo-arabskie czystej krwi i wysokiej półkrwi — po 1 września tego roku, w którym osiągnęły wiek trzech lat.

W gonitwach międzynarodowych mogą brać udział również konie zagraniczne.

§ 131.

Dystanse dla gonitw z płotami nie mogą być krótsze niż 2.400 m ani dłuższe niż 4.000 m.

Konie trzyletnie nie mogą biegać na dystansach dłuższych niż 3.200 m. Z końmi starszymi konie trzyletnie mogą biegać dopiero po dniu 1 września i to na dystansach nie dłuższych niż 2.800 m.

§ 132.

W gonitwach z płotami korzystają z ulgi wagi 2 kg wszystkie klacze trzy, cztero i pięcioletnie.

Gonitwy z przeszkodami.

§ 133.

W gonitwach z przeszkodami mogą brać udział konie (ogiery, klacze i wałachy):

1) trzyletnie (po dniu 1 października) oraz starsze pełnej krwi, wysokiej półkrwi angielskiej i półkrwi angielskiej;
2) pięcioletnie i starsze arabskie,
3) czteroletnie i starsze anglo-arabskie.

W gonitwach międzynarodowych mogą brać udział również konie zagraniczne.

§ 134.

Gonitwy przeszkodowe dzielą się na lekkie i ciężkie w zależności od dystansu i rozmiaru przeszkód.

Dystans w gonitwach lekkich nie może być krótszy niż 3000 m, ani dłuższy niż 4.800 m, w gonitwach zaś ciężkich krótszy niż 3.600 m, ani dłuższy niż 6.400 m, przy czym dystans dłuższy niż 4.800 m może być w gonitwach ciężkich stosowany dopiero po dniu 1 lipca danego roku.

§ 135.

Konie trzyletnie mogą biegać tylko w gonitwach przeszkodowych urządzanych wyłącznie dla koni trzyletnich oraz na dystansie nie dłuższym niż 3.200 m.

§ 136.

Klacze trzy, cztero i pięcioletnie korzystają w gonitwach z przeszkodami z 2 kg ulgi wagi.

§ 137.

Wałachy mogą być dopuszczane do udziału w gonitwach z płotami i przeszkodami bez względu na wartość pierwszej nagrody.

§ 138.

Instrukcja Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce określi typy płotów, przeszkód i odkosów, które będą stosowane w gonitwach z płotami oraz z przeszkodami, sposób ustawiania płotów i przeszkód oraz ilość płotów i przeszkód, stosowanych na poszczególnych dystansach.

Instrukcja określona w ustępie poprzedzającym podlega zatwierdzeniu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 139.

W gonitwach z płotami i przeszkodami nie stosuje się słupów dystansowych, konie zaś uzyskują drugie i dalsze miejsca płatne jedynie wówczas, jeżeli miną celownik najpóźniej w pięć minut po zwycięzcy.

§ 140.

Gonitwy nie mogą trwać dłużej — licząc od chwili startu do chwili mijania celownika przez pierwszego konia — niż:

a) gonitwy z przeszkodami — 20 minut,

b) gonitwy z płotami:

na	dystansie	do	2400	m	— 4	minuty	40	sekund,
„	„	„	2800	„	— 5	„	36	„
„	„	„	3000	„	— 6	„	—	„
„	„	„	3200	„	— 6	„	24	„
„	„	„	4000	„	— 8	„	—	„

Gonitwy, w których normy czasu określone w ustępie poprzedzającym zostały przekroczone, są nieważne.

§ 141.

Jeżeli jeździec dosiadający konia w gonitwie z płotami lub przeszkodami ulegnie wypadkowi przed startem, mają zastosowanie przepisy § 95 prawideł wyścigowych.

Jeżeli jeździec wskutek wypadku po starcie nie może dokończyć gonitwy, może go zastąpić każdy inny jeździec uprawniony do dosiadania koni w danej gonitwie stosownie do jej warunków, jeździec ten jednak powinien rozpocząć bieg przynajmniej od tego miejsca, w którym przerwał go poprzedni jeździec, waga zaś jeźdźca powinna być taka, aby koń niósł w gonitwie wagę nie niższą od tej, jaka wynika z warunków gonitwy. Wyższa waga jeźdźca od wynikającej z warunków gonitwy nie może być przyczyną zdystansowania konia.

§ 142.

Jeżeli warunki gonitwy przewidują ulgi lub ograniczenia w zależności od wartości nagrody lub sumy nagród, nie zalicza się:

1) *w gonitwach z płotami* — wartości nagrody ani sumy nagród uzyskanych w gonitwach płaskich i w gonitwach z zakładami prywatnymi;
2) *w gonitwach z przeszkodami* — ani wartości nagrody, ani sumy nagród uzyskanych w gonitwach płaskich, gonitwach z płotami i gonitwach z zakładami prywatnymi.

§ 143.

Nie będą uważane za konie, które biegały lub wygrały:

1) *w gonitwach z płotami* — konie, które biegały lub wygrały w gonitwach płaskich i gonitwach z zakładami prywatnymi;
2) *w gonitwach z przeszkodami* — konie, które biegały lub wygrały w gonitwach płaskich, gonitwach z płotami i gonitwach z zakładami prywatnymi.

§ 144.

W gonitwach z płotami i przeszkodami po wyjściu koni na tor nie wolno dokonywać próbnych skoków przez płoty lub przeszkody, z wyjątkiem nakazanych przez Zebranie Komisarzy (§ 79).

§ 145.

Jeździec, którego koń nie skoczył przez przeszkodę lub płot, obowiązany jest powtórnie starać się wziąć tę przeszkodę.

§ 146.

Przy przebywaniu przeszkody jeźdźcowi nie wolno korzystać z obcej pomocy.

§ 147.

W gonitwach z płotami i przeszkodami, w których biegają konie trzyletnie, ulgi wagi ze względu na kategorie jeźdźców nie mogą być stosowane.

§ 148.

Jeżeli warunki gonitwy z płotami lub przeszkodami przewidują ograniczenia dla jeźdźców zawodowych, którzy wygrali określoną ilość gonitw, ograniczenia te stosuje się również dla jeźdźców amatorów.

§ 149.

Niezależnie od przypadków, przewidzianych w §§ 32, 33, 34 prawideł wyścigowych, w gonitwach z płotami i przeszkodami:

1) koń będzie zdystansowany całkowicie, jeżeli:
   a) jeździec skorzystał przy przebywaniu przeszkody z obcej pomocy,
   b) nie wypełnił warunku przewidzianego w § 139;
2) koń może być zdystansowany całkowicie lub częściowo w razie naruszenia przepisu § 144.

Jeżeli w gonitwie spośród kilku koni tego samego właściciela niektóre nie ukończą gonitwy z powodu wypadku lub wyczerpania, pozostałe konie tego samego właściciela nie mogą być z tego powodu zdystansowane.

§ 150.

Przy rozgrywaniu na torach stowarzyszeń urządzających wyścigi konne wojskowych gonitw z płotami lub przeszkodami, oprócz prawideł niniejszych stosowana będzie instrukcja, wydana przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Rozdział XIII.

Przepisy dyscyplinarne.

§ 151.

Odpowiedzialności dyscyplinarnej ulega ten, kto, podlegając prawidłom wyścigowym (§ 1), dopuszcza się czynu zabronionego przez te prawidła, choćby po popełnieniu czynu zabronionego przestał prawidłom tym podlegać.

§ 152.

Za przekroczenie prawideł wyścigowych mogą być nakładane następujące kary:

1) pozbawienie prawa zajmowania się wyścigami (dyskwalifikacja) na określony czas lub bezterminowo;

2) spieszenie jeźdźca (pozbawienie prawa dosiadania koni) na określony czas lub bezterminowo, całkowicie lub częściowo;
3) grzywna,
4) nagana,
5) upomnienie.

Grzywnę wymierzyć można w wysokości od 5 zł do 3.000 zł. Jeżeli hodowca koni dopuścił się oszustwa hodowlanego lub sfałszowania świadectwa pochodzenia konia albo posługiwał się sfałszowanym świadectwem pochodzenia konia — dyskwalifikacji może ulec jego stado.

§ 153.

Spieszenie jeźdźca jest całkowite, jeżeli stanowi ogólny zakaz dosiadania wszystkich koni zarówno w gonitwach jak i w próbnych galopach, treningach itp. czynnościach, zmierzających do przygotowania koni do gonitw.

§ 154.

Pozbawienie prawa zajmowania się wyścigami (dyskwalifikacja) pociąga za sobą utratę prawa brania jakiegokolwiek udziału w wyścigach, zajmowania się czynnościami z wyścigami związanymi oraz osiągania pośrednio lub bezpośrednio jakichkolwiek korzyści z wyścigów (premii, nagród itp.).

Konie stanowiące własność, współwłasność lub przedmiot użytkowania osoby zdyskwalifikowanej nie mogą brać udziału w wyścigach bez względu na to, kto je do wyścigów zgłasza.

§ 155.

Koń, który należał do osoby zdyskwalifikowanej, jedynie wówczas może brać udział w gonitwach, jeżeli pozbycie nastąpiło w jednej z następujących form:

1) w drodze publicznej licytacji, dokonanej w trybie egzekucji sądowej lub administracyjnej;
2) w drodze publicznej licytacji urządzanej przez stowarzyszenie urządzające wyścigi konne.

Stowarzyszenie obowiązane jest na wniosek osoby zdyskwalifikowanej przeprowadzić publiczną licytację w ciągu 30 dni od zgłoszenia wniosku. Licytacja powinna być ogłoszona na koszt zgłaszającego wniosek w „Wiadomościach Wyścigowych" oraz w pismach przezeń wskazanych.

§ 156.

Jeżeli dyskwalifikacji ulegnie jeden ze wspólników, to wszystkie konie należące do spółki nie mogą brać udziału w gonitwach tak długo, dopóki pozostali (niezdyskwalifikowani) spólnicy nie dowiodą wycofania swych koni ze spółki dokumentem publicznym, określającym w jaki sposób dokonano podziału koni, należących do spółki.

§ 157.

Dyskwalifikacja stada pociąga za sobą pozbawienie na zawsze prawa udziału w wyścigach wszystkich tych koni, które były własnością hodowcy w chwili dyskwalifikacji, albo zostały później nabyte oraz przychówku, pochodzącego od takich koni.

W przypadkach szczególnie uzasadnionych Zebranie Komisarzy może zdjąć skutki dyskwalifikacji z niektórych koni, pochodzących ze zdyskwalifikowanego stada, jeżeli co do pochodzenia konia nie ma wątpliwości.

§ 158.

Kary dyscyplinarne, orzeczone przez zagraniczne instytucje, urządzające wyścigi konne, będą uznane przez stowarzyszenia urządzające wyścigi konne w Polsce na zasadzie wzajemności, i powodują na torach wyścigowych w Polsce skutki, przewidziane w prawidłach niniejszych.

Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce obowiązane jest ogłaszać w „Wiadomościach Wyścigowych“ wykaz zagranicznych instytucyj urządzających wyścigi konne, których orzeczenia będą uznane — stosownie do przepisu ustępu poprzedzającego.

§ 159.

Kto:

1) świadomie podaje w zapisach albo w deklaracjach wiadomości nieprawdziwe, posługuje się fałszywymi świadectwami lub opartymi na fałszywych danych albo podstawia konia w gonitwie;
2) nabywając od osoby zdyskwalifikowanej konia, dopuszcza ją w jakiejkolwiek formie do udziału w zyskach, osiągniętych z biegania tego konia w gonitwach;
3) nakłania lub udziela pomocy do nie wygrywania gonitwy;
4) przez rozmyślne działanie zmniejsza wartość użytkową konia,

5) dosiada konia w gonitwie będąc tego prawa pozbawionym,
6) zmniejsza lub usiłuje zmniejszyć szanse koni w gonitwie, albo rozmyślnie przeszkadza koniom w prawidłowym rozegraniu gonitwy;
7) bez uzasadnionej przyczyny wycofuje konia z gonitwy po terminie określonym (§ 78),
8) daje koniowi przed gonitwą lub w czasie trwania jej środek pobudzający, wzmacniający lub uspakajający, poleca dać taki środek lub na to zezwala;
9) będąc właścicielem konia biorącego udział w gonitwie lub zarządzającym stajnią, czyni zakład przeciw własnemu koniowi lub przeciw koniowi ze stajni, będącej pod jego zarządem;
10) na terenie i w czasie wyścigów publiczną krytyką zarządzeń władz wyścigowych albo publiczną zniewagą osób spełniających czynności związane z urządzaniem wyścigów lub innym wybrykiem zakłóci normalny bieg wyścigów;
11) będąc uczniem stajennym, stajennym, starszym stajennym, dżokejem lub trenerem naruszy przepis § 119, albo notorycznie narusza swe obowiązki, w czasie pełnienia obowiązków służbowych jest nietrzeźwy, zachowaniem swym zakłóca porządek, nie stosuje się do zarządzeń wyścigowych;

podlega karze grzywny do 3.000 zł oraz dyskwalifikacji na czas określony lub bezterminowo, albo jednej z tych kar.

§ 160.

Kto:

1) zastosuje w gonitwie podkowy niedozwolone,
2) dosiada konia nie będąc do tego uprawnionym,
3) zaniedba zgłoszenia stowarzyszeniu wypadku zachorowania konia,
4) zgłosi oczywiście bezpodstawny protest,
5) dopuści się obrazy osób spełniających czynności związane z urządzaniem wyścigów w związku z tymi czynnościami lub z powodu ich spełniania;
6) zatrudnia osobę zdyskwalifikowaną, bądź nie posiadającą licencji (§ 102 i 116),
7) da koniowi w dniu wyścigów jakiekolwiek lekarstwo wbrew przepisowi § 97,
8) przy przebywaniu przeszkody korzysta z obcej pomocy, takiej pomocy udziela lub udzielić poleca,

9) zaniedbuje spełniania obowiązków wynikających z prawideł niniejszych lub przepisów wydanych na ich podstawie,

podlega karze grzywny do 2.000 zł i dyskwalifikacji do jednego roku, albo jednej z tych kar.

§ 161.

Jeździec, który:

1) nie dokłada starań, aby wygrać gonitwę, lub przynajmniej zająć płatne miejsce,
2) przez niedbalstwo przeszkadza innemu koniowi w gonitwie, nie działając w zamiarze zmniejszenia szans tego konia,
3) odmawia bez ważnego powodu dosiadania konia w gonitwie lub treningu wbrew obowiązkowi, wynikającemu z umowy,
4) w gonitwie lub treningu dosiada konia obcego bez zezwolenia pracodawcy,
5) przez niedbalstwo opóźnia start, nie działając w zamiarze zmniejszenia szans konia w gonitwie, nie wykona poleceń sędziego startera, wstrzymuje konia na starcie, albo pozostaje na starcie;
6) zmyli tor w gonitwie,
7) nie rozsiodła konia po gonitwie, albo nie zgłosi się do wagi, lub oddali się z miejsca ważenia bez zezwolenia sędziego;
8) w gonitwach z płotami lub przeszkodami dokonuje skoków próbnych nie nakazanych przez Zebranie Komisarzy,

podlega karze grzywny do 500 zł i spieszeniu całkowitemu lub częściowemu na określony czas lub bezterminowo, albo jednej z tych kar.

§ 162.

Kto:

1) zapisuje do gonitw z płotami i przeszkodami konia źle skaczącego,
2) nie przygotuje się do gonitwy w czasie i w sposób określony w prawidłach wyścigowych;
3) używa w gonitwach barw innych niż te, które zostały zatwierdzone przez zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, lub na użycie których nie uzyskał zezwolenia prezesa stowarzyszenia;
4) wykracza przeciw zarządzeniom porządkowym organów wyścigowych,

podlega karze grzywny do 300 zł, nagany lub upomnienia.

§ 163.

W przypadkach szczególnie uzasadnionych można orzec, zamiast kar przepisanych w §§ 160, 161 i 162 prawideł niniejszych, karę nagany lub upomnienia.

Kary nagany lub upomnienia nie można stosować, jeżeli sprawca popełnił czyn z niskich pobudek.

§ 164.

Orzecznictwo karne należy do:

1) prezesa stowarzyszenia za wykroczenia określone w pkt 4 § 162 prawideł niniejszych — w zakresie kary upomnienia, nagany i grzywny do 100 zł,
2) Zebrania Komisarzy każdego stowarzyszenia urządzającego wyścigi konne — w zakresie wszystkich wykroczeń i kar,
3) Sądu Stewardów jako instancji odwoławczej od orzeczeń Zebrania Komisarzy.

Nikt nie może być ukarany dwukrotnie za jeden i ten sam czyn.

Jeżeli kara dyskwalifikacji zostanie orzeczona na okres krótszy, niż jeden rok, przez miesiąc dyskwalifikacji rozumie się 10 dni wyścigowych.

§ 165.

Od orzeczenia karnego Zebrania Komisarzy służy odwołanie do Sądu Stewardów. Termin do zapowiedzenia odwołania wynosi trzy dni, liczy się od daty ogłoszenia orzeczenia i jest zawity.

Od orzeczeń karnych za czyny przewidziane w § 162 nie ma odwołania.

§ 166.

W przypadku wydania przez Zebranie Komisarzy postanowienia o przeprowadzeniu dochodzenia lub na skutek decyzji przewodniczącego Sądu Stewardów, że dochodzenie takie ma być przeprowadzone, Zebranie Komisarzy wyznaczy do tych czynności prowadzącego dochodzenie spośród komisarzy wyścigowych lub ich zastępców.

§ 167.

Prowadzący dochodzenie przesłuchuje świadków, a w razie potrzeby również i biegłych, bada wszelkie okoliczności potrzeb-

ne do bezstronnego wyświetlenia sprawy, jako też zbiera środki dowodowe.

Z przebiegu przesłuchania świadków sporządza prowadzący dochodzenie protokół, w którym powinien zaznaczyć: miejsce i czas badania, imię i nazwisko i adres badanego, jego stosunek do obwinionego (krewny, powinowaty, obcy) oraz podać treściwie, lecz wyczerpująco zeznania badanego. Protokół podpisuje prowadzący dochodzenie i świadek.

Prowadzący dochodzenie obowiązany jest dać obwinionemu przed zakończeniem dochodzenia sposobność wypowiedzenia się co do wszystkich punktów obwinienia, jak również co do wyników dochodzeń. Okoliczności wskazane przez obwinionego, mające służyć ku odparciu zarzutu, winien prowadzący dochodzenie sprawdzić w miarę możności, a zgłoszonych przez obwinionego świadków przesłuchać, jeżeli uzna, że zeznania tych świadków mogą mieć dla obrony obwinionego istotne znaczenie.

Odmowa obwinionego wypowiedzenia się w czasie dochodzenia lub fizyczna niemożliwość, trwająca do ukończenia dochodzenia, nie wstrzymuje dalszego toku sprawy.

§ 168.

Prowadzący dochodzenie sporządza wniosek dyscyplinarny i przesyła go wraz z aktami sprawy przewodniczącemu Zebrania Komisarzy lub Sądu Stewardów w zależności od tego na czyje żądanie było prowadzone dochodzenie.

Wniosek dyscyplinarny powinien zawierać:

1) imię, nazwisko i adres oskarżonego,
2) dokładne oznaczenie zarzucanych mu czynów ze wskazaniem czasu, miejsca i innych istotnych okoliczności popełnienia czynu oraz przepisów prawideł wyścigowych, które czynem zarzucanym zostały naruszone;
3) wymienienie proponowanej kary lub wniosek o umorzenie sprawy,
4) wymienienie świadków i dowodów, o sprowadzenie których na rozprawę wnosi,
5) uzasadnienie oskarżenia lub wniosku o umorzenie.

§ 169.

Orzeczenie Zebrania Komisarzy zapada po przesłuchaniu stron i powinno zawierać:

1) oznaczenie czynu przyjętego za dowiedziony,
2) wymiar kary oraz podstawę prawną jej wymierzenia.

Jeżeli zapowiedziano odwołanie do Sądu Stewardów, orzeczenie, o którym mowa w ust. (1), powinno zawierać również uzasadnienie.

§ 170.

Zebranie Komisarzy w postępowaniu dyscyplinarnym o czyny określone w § 159 może orzec o zawieszeniu w prawach zajmowania się wyścigami konnymi lub dosiadania koni do czasu uprawomocnienia się orzeczenia karnego.

Orzeczenie przez Zebranie Komisarzy kary dyskwalifikacji lub spieszenia powoduje z mocy samego prawa zawieszenie w prawach zajmowania się wyścigami, do czasu uprawomocnienia się orzeczenia Zebrania Komisarzy lub wydania orzeczenia Sądu Stewardów.

§ 171.

Wywód odwołania winien być wniesiony do Sądu Stewardów w ciągu dni siedmiu od daty doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

Termin ten jest zawity.

Odwołanie może dotyczyć całości orzeczenia lub jego części. Jeżeli odwołanie dotyczy winy, uważa się je również za dotyczące wymiaru kary.

Wniesienie odwołania wstrzymuje wykonanie zaskarżonego orzeczenia, natomiast nie wstrzymuje skutków zawieszenia.

§ 172.

Podejrzanego o dopuszczenie się któregokolwiek z czynów określonych w §§ 159, 160 i 161 prawideł niniejszych przewodniczący Zebrania Komisarzy może zawiesić w prawach zajmowania się wyścigami konnymi lub dosiadania koni, powinien jednak w ciągu dni trzech przekazać decyzję o zawieszeniu Zebraniu Komisarzy.

Jeżeli Zebranie Komisarzy decyzji o zawieszeniu nie zatwierdzi w ciągu dni siedmiu od jej ogłoszenia, zawieszenie upada i nie może być powtórnie z tego samego powodu orzeczone.

Zawieszenie zatwierdzone przez Zebranie Komisarzy wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia karnego w sprawie, w związku z którą orzeczono zawieszenie.

W razie uniewinnienia lub umorzenia sprawy, nie można rościć żadnych pretensyj z tytułu strat, poniesionych z powodu zawieszenia w prawach zajmowania się wyścigami lub dosiadania koni, wstrzymane jednak nagrody hodowlane (premie) podlegają wypłacie.

Sąd Stewardów.

§ 173.

Przy Towarzystwie Zachęty do Hodowli Koni w Polsce działa Sąd Stewardów zarówno w sprawach dyscyplinarnych jak i technicznych jako instancja odwoławcza od orzeczeń Zebrania Komisarzy.

Przewodniczącego Sądu Stewardów oraz dwuch zastępców wybierają spośród swego grona członkowie Sądu Stewardów na okres czterech lat.

Członków Sądu Stewardów wybierają na okres lat czterech spośród członków stowarzyszeń urządzających wyścigi konne lub osób podlegających prawidłom wyścigowym:

1) Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce — ośmiu,
2) stowarzyszenia urządzające wyścigi, konne—po jednym od każdego stowarzyszenia.

§ 174.

Sąd Stewardów działa w składzie przewodniczącego lub jego zastępcy i dwuch członków.

W sprawach szczególnej wagi Sąd Stewardów może postanowić rozpatrywanie sprawy przez komplet wzmocniony w składzie przewodniczącego lub jego zastępcy i czterech członków.

Komplety sądzące wyznacza przewodniczący.

§ 175.

Oskarżony może przybrać sobie obrońcę spośród członków stowarzyszeń urządzających wyścigi konne lub spośród osób, podlegających prawidłom wyścigowym. Osoba zdyskwalifikowana nie może być obrońcą w okresie trwania dyskwalifikacji.

Obrońca może przytaczać wszelkie okoliczności służące ku obronie oskarżonego, stawiać wnioski, brać udział w posiedzeniach Sądu Stewardów.

Obrońca powinien zachować w tajemnicy wszelkie okoliczności, o których dowiedział się w związku z prowadzeniem powierzonej mu obrony.

§ 176.

Postępowanie przed Sądem Stewardów powinno być zachowane w ścisłej tajemnicy. Szczegółów postępowania nie wolno podawać do publicznej wiadomości. Ogłoszeniu w „Wiadomościach Wyścigowych“ podlega jedynie, na podstawie uchwały

Sądu Stewardów, sentencja orzeczenia prawomocnego bez motywów.

§ 177.

Sąd Stewardów odrzuca odwołanie, jeżeli stwierdzi, że odwołanie zostało wniesione w spóźnionym terminie lub przez osobę nieuprawnioną, albo że odwołanie jest niedopuszczalne.

Sąd Stewardów postanawia:

1) o przekazaniu sprawy do rozprawy, jeżeli z akt sprawy wynika, że jej okoliczności są dostatecznie wyjaśnione, lub
2) o przeprowadzeniu lub uzupełnieniu dochodzenia we wskazanym kierunku, jeżeli materiał znajdujący się w aktach sprawy nie daje dostatecznej podstawy do rozpoznania jej na rozprawie.

§ 178.

W razie powzięcia przez Sąd Stewardów decyzji o przekazaniu sprawy do rozprawy, przewodniczący wyznacza komplet do rozpoznania sprawy, oraz przydziela ją sędziemu-referentowi.

Termin rozpraw wyznacza przewodniczący Sądu Stewardów najpóźniej na 14 dzień od daty powzięcia decyzji o przekazaniu sprawy do rozprawy, wzywa on na rozprawę oskarżonego z jednoczesnym doręczeniem mu listy kompletu orzekającego, świadków i biegłych, których wezwanie postanowił.

§ 179.

Na czele sekretariatu Sądu Stewardów powinna stać osoba z wykształceniem prawniczym.

§ 180.

Oskarżony i obrońca mogą w ciągu trzech dni od doręczenia im listy kompletu orzekającego przedstawić Sądowi Stewardów wniosek o wyłączenie członków kompletu z ważnych przyczyn.

§ 181.

Sędzia Sądu Stewardów nie może brać udziału w prowadzeniu sprawy:

1) jeżeli sprawa dotyczy go bezpośrednio,
2) jeżeli jest małżonkiem oskarżonego lub obrońcy,

3) jeżeli jest krewnym lub powinowatym w linii prostej bez ograniczenia, a w linii bocznej aż do stopnia między dziećmi rodzeństwa osób wymienionych w pkt 2 albo jeżeli jest związany z jedną z tych osób z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli;
4) jeżeli w tej samej sprawie prowadził dochodzenie,
5) jeżeli w niższej instancji brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

Powody wyłączenia trwają nawet po ustaniu uzasadniającego je małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

Niezależnie od przyczyn wymienionych w ustępach poprzedzających Sąd Stewardów wyłącza sędziego na jego własne żądanie lub na wniosek oskarżonego lub jego obrońcy, jeżeli między nim, a jedną ze stron zachodzi stosunek osobisty tego rodzaju, że mógłby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności.

§ 182.

Rozprawą kieruje przewodniczący, który czuwa nad porządkiem wyjaśnień i replik oraz nad formalnym i rzeczowym tokiem postępowania.

Rozprawę rozpoczyna się od ustnego sprawozdania sędziego-referenta, który powinien odczytać orzeczenie Zebrania Komisarzy, po czym następuje wysłuchanie wyjaśnień oskarżonego, wysłuchanie świadków i biegłych, a w miarę potrzeby odczytanie protokółów dochodzeń i innych ważnych dla sprawy akt i dokumentów.

Sąd Stewardów może wzywać w charakterze świadków osoby podlegające prawidłom wyścigowym, a w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa nakładać na nie kary do 500 zł.

Inni świadkowie mogą być przesłuchani, jeżeli oskarżony sprowadzi ich na rozprawę dyscyplinarną na własny koszt.

W razie niestawiennictwa świadka lub biegłego Sąd, jeżeli uzna jego przesłuchanie za niezbędne, przerywa lub odracza rozprawę.

Oskarżonemu i jego obrońcy służy prawo wypowiadania się co do poszczególnych środków dowodowych i odwodowych oraz stawiania pytań świadkom i biegłym.

Po zamknięciu postępowania następują wywody i wnioski oskarżonego i jego obrońcy. Oskarżonemu służy głos ostatni.

§ 183.

Sąd Stewardów może się opierać przy rozstrzyganiu sprawy tylko na całokształcie okoliczności, które ujawniono w toku przewodu sądowego i na ich podstawie wydaje orzeczenie według swego słusznego przekonania.

Orzeczenie zawiera albo uwolnienie oskarżonego od zarzutu, albo uznanie go winnym i wymierzenie mu kary przewidzianej w §§ 159, 160, 161 i 162 prawideł niniejszych.

§ 184.

Narada i głosowanie kompletu orzekającego są tajne i poufne. W wyniku narady i głosowania sporządza się na piśmie sentencję orzeczenia, które podpisują wszyscy członkowie kompletu orzekającego.

Sentencję ogłasza przewodniczący stronom niezwłocznie po zakończeniu narady i po głosowaniu.

Po ogłoszeniu sentencji przewodniczący przytacza ustnie najważniejsze powody orzeczenia.

Orzeczenie powinno zawierać:

1) oznaczenie dnia wydania orzeczenia,
2) wymienienie sądu, nazwisk członków kompletu orzekającego, protokulanta oraz obrońcy;
3) wymienienie nazwiska oskarżonego,
4) przedmiot oskarżenia,
5) treść oskarżenia,
6) uzasadnienie.

Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać dokładne ustalenie jego podstawy faktycznej przez wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem zastosowanych przepisów prawideł wyścigowych.

Z przebiegu rozprawy spisuje się protokół, w którym należy wymienić datę rozprawy, imiona i nazwiska członków kompletu orzekającego oraz innych osób biorących udział w rozprawie i dokładne streszczenie przebiegu rozprawy.

Protokół rozprawy podpisują przewodniczący i protokólant.

§ 185.

Orzeczenia Sądu Stewardów są prawomocne i natychmiast wykonalne.

Wykonanie orzeczeń.

§ 186.

Jeżeli osoba, przeciwko której w postępowaniu dyscyplinarnym zapadło orzeczenie skazujące, przestanie podlegać prawidłom wyścigowym przed wykonaniem orzeczenia, wykonanie orzeczenia podlega zawieszeniu.

Okres zawieszenia trwa do czasu, gdy skazany ponownie wejdzie w stosunek uzasadniający stosowanie do niego prawideł wyścigowych (§ 1).

§ 187.

Wykonanie orzeczenia skazującego należy do właściwego stowarzyszenia urządzającego wyścigi konne.

Skazany prawomocnie na grzywnę, o ile jej nie uiści w wyznaczonym terminie, umieszczony będzie na „liście zastrzeżeń".

§ 188.

Grzywny wpływają do Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce na fundusz zapomogowy dla zawodowych pracowników wyścigowych.

Umorzenie postępowania.

§ 189.

Zebranie Komisarzy lub Sąd Stewardów może umorzyć postępowanie dyscyplinarne w każdym stadium. Postępowanie ulega umorzeniu w razie śmierci obwinionego.

Wznowienie postępowania.

§ 190.

Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem może nastąpić na niekorzyść oskarżonego jedynie wówczas, jeżeli wyjdzie na jaw, że orzeczenie wydano pod wpływem fałszywego zeznania świadka, biegłego, sfałszowanego dokumentu lub dowodu rzeczowego, albo przekupstwa.

§ 191.

Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem może nastąpić na korzyść oskarżonego z przyczyn określonych w paragrafie poprzedzającym oraz także wtedy, jeżeli po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody, nieznane przed tym ani stronie, która złożyła wniosek o wznowienie, ani sądowi, stwierdzające, że skazany jest niewinny, lub że skazano go za czyn będący cięższym naruszeniem prawideł wyścigowych, aniżeli ten, którego rzeczywiście dopuścił się.

§ 192.

Prośbę o wznowienie postępowania może wnieść skazany, a w razie gdy skazany już nie żyje, jego spadkobiercy.

O wznowieniu postępowania orzeka Sąd Stewardów.

§ 193.

W postępowaniu wznowionym na korzyść skazanego nie można orzec kary surowszej, aniżeli orzeczona w poprzednim postępowaniu.

Doręczenia i terminy.

§ 194.

Wszelkie doręczenia, które mają nastąpić w myśl przepisów niniejszych, są ważne i powodują bieg terminów, o ile zostały dokonane do rąk własnych obwinionego (oskarżonego), dorosłego domownika, obrońcy, lub ogłoszone w „Wiadomościach Wyścigowych".

Doręczenie przez ogłoszenie uważa się za dokonane z upływem trzeciego dnia po ukazaniu się w „Wiadomościach Wyścigowych".

Przywrócenie terminu.

§ 195.

Jeżeli obwiniony (oskarżony) udowodni, że nie mógł dokonać czynności z powodu przeszkody nie dającej się usunąć, Sąd Stewardów przywróci termin. Prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu dni siedmiu po ustaniu przeszkody i jednocześnie dokonać spóźnionej czynności.

Koszty postępowania.

W razie wydania orzeczenia skazującego Zebranie Komisarzy lub Sąd Stewardów może obciążyć skazanego kosztami postępowania, do których należą wydatki na doręczenie pism oraz wynagrodzenie świadków i biegłych.

Normy wynagrodzenia świadków i biegłych określa Sąd Stewardów według swego uznania.

W razie nieuiszczenia kosztów postępowania mają zastosowanie przepisy prawideł niniejszych, przewidziane dla przypadków nieuiszczenia orzeczonych grzywien.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 197.

(1) Osoby, które nabyły według dotychczasowych przepisów prawideł wyścigowych prawa do korzystania z ulg wagi przy dosiadaniu koni, będą korzystały z tych uprawnień do końca roku 1942 z tym zastrzeżeniem, że obliczanie przysługujących im ulg wagi będzie dokonywane stosownie do § 39 przepisów prawideł niniejszych.

Od roku 1943 z ulg wagi przewidzianych dla jeźdźców zawodowych będą mogli korzystać wyłącznie uczniowie stajenni (§ 112).

(2) Postanowienia przepisu ust. 2 § 44 prawideł niniejszych nie będą stosowane do gonitw z wczesnymi zapisami, których warunki były ogłoszone w „Wiadomościach Wyścigowych" przed dniem 31 grudnia 1938 r.

(3) Stowarzyszenia urządzające wyścigi konne mogą w 1939 r. zmieniać za każdorazową uprzednią zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych zasady stosowania ograniczeń, określone w § 27.

(4) Wznowienie postępowania określone w §§ 190, 191, 192 i 193 ma zastosowanie wyłącznie do spraw, które będą rozpoznane w trybie przepisów niniejszych.

(5) Sprawy, które wpłynęły do Zebrania Stewardów przed dniem wejścia w życie prawideł niniejszych, toczą się do końca według przepisów dotychczasowych przed Sądem Stewardów, utworzonym na podstawie prawideł niniejszych.

(6) Stowarzyszenia urządzające wyścigi konne w terminie dwumiesięcznym od dnia wejścia w życie prawideł niniejszych — dostosują do nich swe statuty.

(7) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 kwietnia 1939 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy Prawideł Wyścigowych z dnia 25 lipca 1925 wraz z późniejszymi zmianami.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
(—) Jul. Poniatowski

Załącznik do prawideł wyścigowych.

SKALA WAGI

I. Wyścigi płaskie.

W gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni dwuletnich obowiązuje następująca waga:

w sierpniu i wrześniu	56 kg
w październiku	57 kg
w listopadzie	58 kg

W gonitwach, w których biorą udział konie dwuletnie i starsze, obowiązuje waga:

dla koni dwuletnich	54 kg
dla koni trzyletnich	62 kg
dla koni czteroletnich i starszych	63 kg

W gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni trzyletnich na wszystkich dystansach i we wszystkich sezonach obowiązuje waga 58 kg.

W innych gonitwach obowiązuje waga określona w następującej tabeli:

Dystans		Wiek	Styczeń Luty Marzec Kwiecień Maj	Czerwiec Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Październik Listopad
Konie 4 l. i st.	do 1600 m włącznie	4 let.	58	58	58	58	58
		5 l. i st.	58	58	58	58	58
	do 2400 m włącznie	4 let.	58	58	58	58	58
		5 l. i st.	59	59	58	58	58
	ponad 2400 m	4 let.	58	58	58	58	58
		5 l. i st.	60	59	58	58	58
Konie 3 l. i st.	do 1600 m włącznie	3 let.	55	56	57	58	59
		4 let.	62	62	62	62	62
		5 l. i st.	62	62	62	62	62
	do 2400 m włącznie	3 let.	54	55	56	57	58
		4 let.	62	62	62	62	62
		5 l. i st.	63	63	62	62	62
	ponad 2400 m	3 let.	53	54	55	56	57
		4 let.	62	62	62	62	62
		5 l. i st.	64	64	63	62	62

Klacze korzystają z 2 kg ulgi wagi.

W gonitwach przeznaczonych dla koni dwuletnich i starszych, trzyletnich i starszych lub czteroletnich i starszych skalę wagi dla tych gonitw stosuje się również wówczas, jeżeli do gonitwy nie zapisano któregokolwiek z roczników, lub po zapisaniu któregokolwiek z roczników z gonitwy wycofano.

Ulgi wagi ze względu na kategorie jeźdźców stosuje się bez względu na to czy w gonitwie biorą udział dżokeje (§ 39).

W gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni arabskich i chowanych w czystości krwi arabskiej we wszystkich sezonach i na wszystkich dystansach obowiązuje następująca skala wagi:

dla koni trzyletnich	58 kg
dla koni czteroletnich	60 kg
dla koni pięcioletnich	64 kg
dla koni sześcioletnich i starszych	66 kg

W gonitwach dla koni trzyletnich i starszych, konie trzyletnie korzystają z 3 kg ulgi wagi.

W gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni anglo-arabskich we wszystkich sezonach i na wszystkich dystansach obowiązuje następująca skala wagi:

1) dla koni anglo-arabskich o 25% zawartości krwi arabskiej:

konie trzyletnie	62 kg
konie czteroletnie	67 kg

2) dla koni anglo-arabskich o zawartości powyżej 25% krwi arabskiej, mniej jednak niż 50% krwi arabskiej:

konie trzyletnie	59 kg
konie czteroletnie	64 kg

3) dla koni anglo-arabskich o 50% i więcej krwi arabskiej:

konie trzyletnie	56 kg
konie czteroletnie	61 kg

Zarządom stowarzyszeń urządzających wyścigi konne, oprócz Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, przysługuje prawo podwyższania w wyścigach płaskich skali wagi najwyżej o 3 kg, powinno to jednak być podane w warunkach zawartych w programie, ogłoszonym stosownie do przepisu § 35 prawideł wyścigowych.

II. Gonitwy z płotami.

We wszystkich gonitwach z płotami, z wyjątkiem tych, w warunkach których jest zastrzeżone, że koni dosiadać mogą wyłącznie jeźdźcy amatorzy, obowiązuje skala wagi określona w następującej tabeli:

Dystans	Wiek	Styczeń Luty Marzec Kwiecień	Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Październik Listopad Grudzień
2400 m	3 l.	—	—	—	64	64	65	66
	3 l. ze st.	—	—	—	—	—	64	65
	4 l.	66	66	66	67	67	68	69
	5 l. i st.	69	69	69	69	69	70	70
2500 m — — 3200 m włącznie	3 l.	—	—	—	64	64	65	66
	3 l. ze st.	—	—	—	—	—	64	65
	4 l.	66	66	66	67	67	69	70
	5 l. i st.	69	69	69	69	69	71	71
powyżej 3200 m	4 l.	66	66	66	67	67	69	60
	5 l. i st.	69	69	69	70	70	71	71

W gonitwach z płotami, w których stosownie do warunków, koni dosiadać mogą wyłącznie jeźdźcy amatorzy, powyższą skalę wagi powiększa się o 3 kg w każdej pozycji bez wyjątku.

Klacze 3, 4 i 5-letnie korzystają z 2 kg ulgi wagi.

W gonitwach, w których mogą brać udział wyłącznie konie arabskie czystej krwi i chowane w czystości krwi obowiązuje następująca skala wagi we wszystkich sezonach i na wszystkich dystansach:

dla koni czteroletnich 66 kg
dla koni pięcioletnich i starszych 70 kg

Klacze czteroletnie i pięcioletnie otrzymują 2 kg ulgi wagi.

III. Gonitwy z przeszkodami.

We wszystkich gonitwach z przeszkodami z wyjątkiem tych, w warunkach których jest zastrzeżone, że koni dosiadać mogą wyłącznie jeźdźcy amatorzy, obowiązuje skala wagi określona w następującej tabeli:

Dystans	Wiek	Styczeń Luty Marzec Kwiecień	Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Październik Listopad Grudzień
do 4200 m	3 l.	—	—	—	—	—	—	66
	4 l.	64	64	65	65	66	66	67
	5 l.	69	69	69	69	69	69	69
	6 l. i st.	70	70	70	70	69	69	69
powyżej 4200 m	4 l.	64	64	64	65	65	65	66
	5 l.	69	69	69	69	69	69	69
	6 l. i st.	71	71	71	71	70	70	70

W gonitwach z przeszkodami, w których, stosownie do warunków, jest zastrzeżone, że koni dosiadać mogą wyłącznie jeźdźcy amatorzy, powyższą skalę wagi powiększa się o 3 kg w każdej pozycji bez wyjątku.

Klacze 3, 4 i 5-letnie korzystają z 2 kg ulgi wagi.

W gonitwach, w których mogą brać udział wyłącznie konie arabskie czystej krwi i chowane w czystości krwi we wszystkich sezonach i na wszelkich dystansach, konie pięcioletnie i starsze niosą wagę 70 kg.

37.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr Fr. III 17/1 z dnia 19 kwietnia 1939 r.

w sprawie subskrypcji 5% Pożyczki Obrony Przeciwlotniczej przez mierniczych przysięgłych.

Celem umożliwienia mierniczym przysięgłym, wykonującym prace przy przebudowie ustroju rolnego, spełnienia obywatelskiego obowiązku subskrypcji Pożyczki Obrony Przeciwlotniczej, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zezwala gotówkowe kaucje mierniczych zastąpić w całości lub częściowo obligacjami tej pożyczki.

Obligacje Pożyczki Obrony Przeciwlotniczej przy przyjmowaniu na kaucje mają być liczone po kursie 85 za 100.

W związku z tym brakujące 15% sumy subskrybowanej Urząd Wojewódzki potrąci mierniczym przy najbliższych wypłatach na uzupełnienie kaucji do poprzedniej wysokości.

Mierniczowie dokonają subskrypcji na obligacje pożyczki w tych Oddziałach Państwowego Banku Rolnego, w których złożone są kaucje.

Jednocześnie Ministerstwo zawiadamia, że Walny Zjazd Delegatów Stowarzyszenia Mierniczych Przysięgłych uchwalił, iż wysokość subskrypcji każdego mierniczego powinna wynosić co najmniej 5% rocznego dochodu netto.

Dyrektor Departamentu
A. Strzeszewski

Otrzymują wszystkie Urzędy Wojewódzkie (Wydz. Roln. i Ref. Rolnych) i Państwowy Bank Rolny.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Olesińska 19. Telefon 4-31-27.